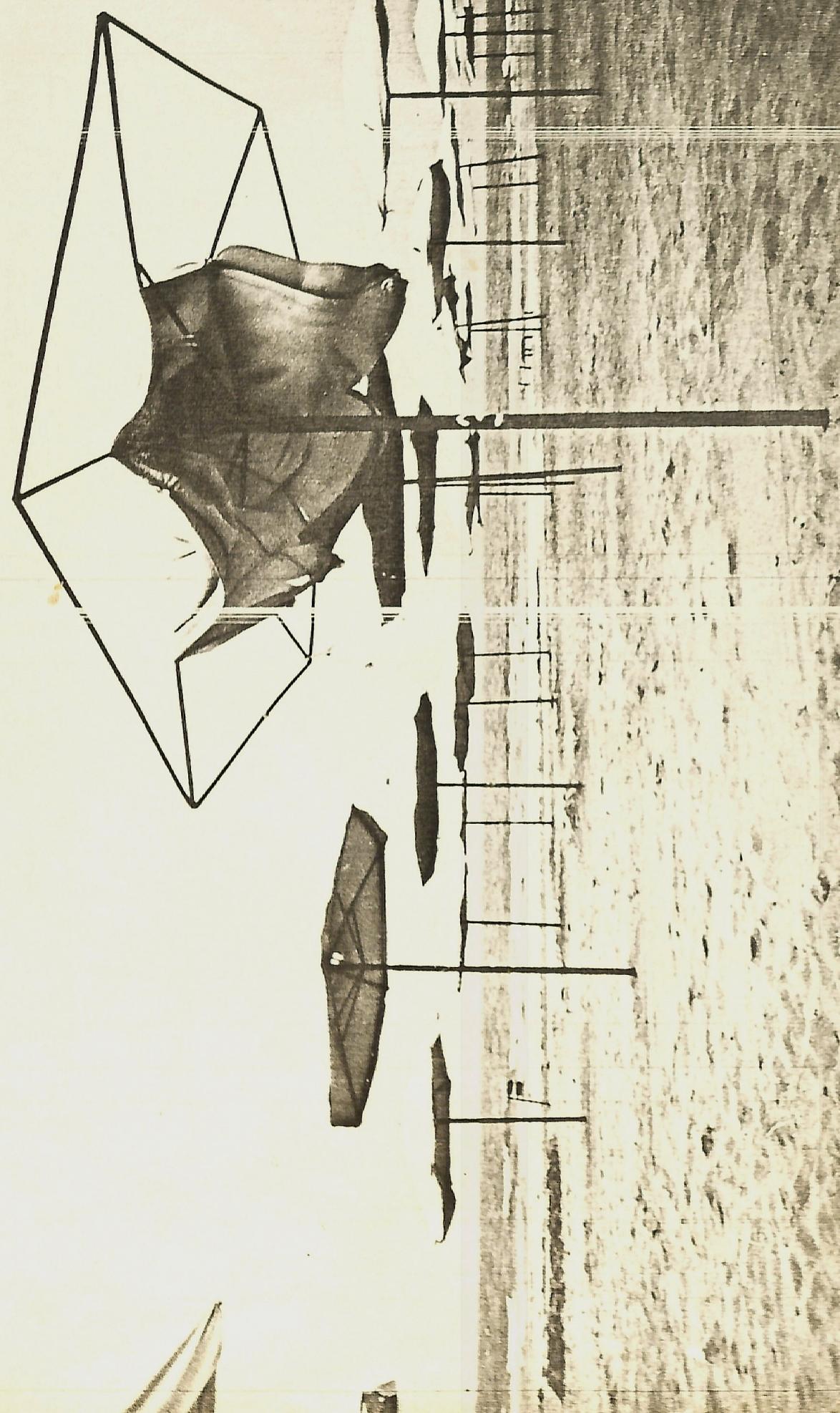

M 2/83

L A Z E R S K Y

H O S T

2 / 8 3

KRALOVSTVI
ČESKÉ

zaklad: 4 kusey

O b s a h :

ZPRAVODAJSTVÍ Z DOMUVA

Lázeňský host - J. Štoček

str.1-2

ŠÍVANICE NA ROZBA

Imprese - J. Páleníček

3

ZOBRAZOVĚDA

Obtížný dar hledajícím bezantům - V. Faktor
Povětrnostní pontry v Praze /dle J. Šimky/
Vaříme z pridělu /dle J. Inke/

23-24
5-6
21-22

RADIOTELEX, KÁVODÍ

Jak ujít se tekyci na ledových krích - V. Faktor, E. Mařík
aromatizování interiéru - V. Faktor, E. Mařík, M. Fromberger
Prášné žaludy - V. Faktor, E. Mařík, M. Fromberger

16-17
40
40

FOTOGRAFIE

J. Páleníček

ZNAČKY

M. Schelinger

NALÉHAVÁ SdíLENÍ

V. Faktor, M. Schelinger, J. Koubek

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

Jeden, dva, tři, čtyři, pět - J. Koubek

4

Švadlo - J. Koubek

4

Studentka - J. Koubek

2

Mariášová - J. Koubek

2

Blecha - J. Koubek

7

Sníh - J. Koubek

7

Minini - J. Koubek

7

Zpív vodou - M. Paurová

19

Ruka strosku - M. Paurová

19

Padlá nověsta - M. Paurová

19

Archa duluvy - M. Paurová

20

Rytířovo brnění - M. Paurová

20

Ticho je kostel - M. Paurová

20

PŘÍKLADY

A. J. Toynbee: Umění - komunikativní nebo esoterické?
přel. J. Doležalová

8-19

R. Hittleman: Průvodce hledajícího - 1. část
přel. M. Anděra

25-31

J. Campbell: Život a dílo C. G. Junga - 1. část
přel. V. Faktor

32-38

A. Schopenhauer: O ženách /vyhnutky/
přel. J. Faktor

39-40

KRÁLOVSTVÍ
ČESKÉ

Lázeňský host

Úvodní článek Lázeňského hosta 83/1 se ozval ve vyzývavém tónu - pokládá si otázku po dleuhodobějším hodnocení vytvoření presentovaných na stránkách L.H., čtenář se pak přímo ptá, co on na to, vyzývá ho k příspěvku. Nezareagoval přímo, jak ně článek pobízí, pokusím se položit si otázku a vyzvat ji sám. Úvodník tohoto čísla se až tak stane vítanou zámkou k pokusu všebe se postavit k lázeňskému hostu. Znám jen tento číslo, proto hledání vzhledu neznam, protože mluvit o celku, maximálně o posledním roku.

Od samého počátku ně L.H. drží, nesoucí jsem cílem klíč do svého pocitu, chodil okolo s přísnější neurčitoští vědomí "místa uvnitř". Vážil jsem téžitě časopisu v překladech, zařazení jednotlivin do uceleného pochodu na svět, směrování, vážil vliv východní filosofie, ale nemohl se dobrat soudu. Musel jsem se tedy pokusit postupovat po všech stránkách najednou, brát L.H. jako nedělitelný celek, "ekosystém". Těžko pochopitelná atmosféra maringotky, spuštěné kdeši v polich, autně vodoruje povrchním uchopením.

Jistě podstatné jsou překlady, diváma-li se z tahoto pohledu, slouží vše ostatní jistým způsobem k vytvoření prostoru pro jejich pochopení. Velmi podstatný je jistě pokus nálezt pevné dřeň, fixovat, vytvořit "syřlenkovou kru" na které lze plout - a stoletkem, zidli a dýmkou, daleko od jakékoliv jiné situace. Podstatný je jistě neustálý tlak, potřeba rozšířit to "poustevnické" na "řeholnické", potřeba příslušnosti aktivně vyjádřené, potřeba závazku a neuzavření se... zlepšit spojení těchto rovin způsobuje vzdorující bohatství a zdánlivě samozřejmou a lehkou pestrost.

Vezmeme-li seďnu z kru plující po řece doslovaj, dovedeme-li si tak představit same sebe, náme před sebou tvůr lázeňského hosta. Vědomou si důležitosti konání, které nejsou racionalně zdrožněitelná, náme před sebou zviažná rys "kašparativi", složity plitenec vztahů, kdy člověk, který sedí na zidli a souff dýmku, je schopen vidět sám sebe na kře z několika pohledů: ví o pohledu vnějším, nechápajícím a proto oponujícím, nebo snosky destruujícím. Uvědomuje si jednotu svých myšlenek a jednání, je schopen vidět sám sebe stržlivým odina, zároveň je ale schopen bezprostředně se radovat z pohybu a neotřelosti chvíle.

Obsahuje to zvláštní, rozporný přístup k vnějšemu: nechápneť edouceri toho, kdo nechápe, spojená s pocitem provinční. Převaha toho, kdo má v mnichém vyjevaném světě potlač a přístup k věcem. Bezprostřední, nepředstírány nezájem v situaci zaujetí sama sebou.

Čtenář je tímto způsobem udržován v odstupu. Náleží se přiblížovat postupně. L.Host se díl číst čvora způsoby. Způsobem UNIČ a způsobem VNĚ. Způsob VNĚ se může omezenit na některou z rovin, o kterých jsem se zmínil na začátku: může se zajímat o překlady, může být specializován na východní filosofii, může být zdánlivě současný s diskoli, což zasepsí pročná, nevyjímače z toho ani "řeholničtí" jako sciamoskop etfesá duše". Způsob uvnitř předpokládá, že se čtenář dostane hlubší, předpokládá přijetí situace "zidle a dýmky na kře" za vlastní.

Z pohledu vně lze hodnotit jednotlivé úspěchy, pochvalně zatleskat nad kusem práce, kterou l.H. odvedl, lze také ukázet na jednotlivá slabší místa. Lze vytknout přílišný důraz na překladání, na nedostatek syntézy, z jiného úhlu je možné totéž vyzdvihnout jako správný "minimální program" neustálé trvající, permanentní nabídky elementární syntézy, ke které ná přístup když čtenář, lze vytknout mnohdy neodpovídající ovlivnění "východním", ale i jinými nezpracovanými celky, totéž je možné vidět jako velice cenné rozšíření východního pohledu bez přilisného podléhání lacinným řešením a osvětařině. Z pohledu uvnitř je nutné teto vše zvažovat, důležitost se ale posunuje jinam.

Nevíš proč "Lázeňský host". Nevíš jak vznikl název, který vlastně mluví o člověku "v období pobytu v lázních", tedy v situaci činí vyjimečné, neosvyklé. Tato vyjimečnost, neobvyklost, je tu paradoxně spojena s každodenností - kontinuitou, kterou život časopisu vytváří. Co mi k tomu poví další číslo? Také instituce řádu, řeholictví, jeví se mi z tohoto očudu problémem. Poustevniectví může přesnávat same sebe, může být aktivním, řeholniectví se však stává teprve poznačením nutnosti přijacut říd. Kde na této cestě stojí zasahař vytvořit?

Lotto, trochu neosvykle na konec:

Naži olšinami a zátocinou se objevuje další velká kraj. Je na ní postaveno zidle, stoleček, muž středního věku drží v dlaní teplociernou klavičku dynky. Pohyb voly je vřískivý a zatezivý, pohyb kry klidný a vzdálený. Pohyb muže je bez pohybu. O několik metrů níž dojde k syntéze.

Ztuhly muž vylezá z ledové tráště na břeh.

studentka

na první ples už nezpomíná
dyl to gira, nebo vodkat..
nebo mátin příkaz toho si otevře
a toho ne
rukavičky, ty ještě
studí,
nesmělé prosby jebysme
na čele nebyla ještě vráska
světic nezapřila
černá hodina.

Mariášová

Z benátského nebe
extravagantní klebouk
šperk od firmy

"Modrý den",
... ale slečno, říkám,
noje narkotikum je
mariáš.

Spačky od Bell Bell
v loužích Chat noir
holandský doutník,
jako svíce
na sváteční dortu,
a bdelá služba
u něho stolku,
když dostívám
chut na kaviár.

Imprese

Je neuvěřitelné odpoledne, které se ponad proměňuje v jeden veliký sen. Není to sen, ale fantastické tučné slunce. Je klas, obrovské, majestátní linie katedrál se zdržují vzdálu, polečné v dřívější Itálii, které je naplněno něčím, co se nedá definovat. J.-P. Hach - byt plný slunce, všechno září a čeká na probuzení, které je téměř na dosah. Nic, neckutečný klid jakoby všemu dával punc něčeho strašně dokonalého, něčeho, co se nedá nijak popsat, jenom citit. Čím člověk žije, když zvítečně žije na podstatě vlně. Všechno je čím dál víc proalkovější, jediné, co všechno proniká, je láska, která je v tomto momentě teď největší dominante, která všechno pojí dohromady. Všechny věci dostávají svůj jedinečný ráz, při kterém se začínají objevovat souvojnosti, kterých jsem si nikdy nevšiml. V této době se objevily téměř neuvěřitelné stíny záclon, zed se stává malířským plátnem a postel africkou krajinou. Je relativní ticho, při kterém se mi zjevují neuvěřitelné vize, vše se poledních květinových záhrad, poledních zámků, polední silnice plné vůně berstivého asfaltu. Romantika starých zámků a hradů, lídné odpovídající očím v těkém odpoledni. Nic jiného než důležité, než proniknout do podstaty slunce chrámových trámy na opuštěných horských chalupách, kde můžeš sedět a vnímat aru světel a přitom si uvědomovat, že existuješ a rozumíš. Všechno se sice neuvěřitelně mění, horské chalupy se stratily, pohlcené stíny stromů, pohlcené vlastním stínu a jejich siluety vytvářejí normální horskou scenerii. Hudba se mění a situace se dostává do jiné polohy, je to poloha dimenzovaná do plnoho léta, do léta, kdy draží nadherou divu za ruku a běží nekovým polem, aby chytí slunce, které chytá celý život. Je taklik náhodně všechny věci, které by člověk měl znát a prosít, taklik všechny, které by měl milovat, prožít, pořádat rukama, než se ztratí ve víru vlastním minskem. Spět k rázu, prozřejmý slunem, který připomíná Antarktidu, kde všechno se ohýbe a zvoní v prázdném vraku, kde téměř pochopíš sám sebe. Současně, že jednou se mi podaří srovnout se vlastním citím, kdy statučnost splyne s mystifikací představou. Jak využít pocit, kdy víš, že jsi v tomto momentě král a filosof, který porcopil. Není nic lepšího, než proniknout do podstaty věci, které tě obklepují; věci, které vytvářejí tvůj prostředí, protože potom si budeš uvědomit sám sebe. Je veliká řeč, že člověk nemůže pouštět jiného prostředku, nežli je psaní. Je plno věcí, plno materiálů, které mají tu vlastnost, že dovedou vysvětlit, ale jen málo z nich se člověk dostane do styku. Kolik lidí zná kameny, káru, hlinu, kolik lidí rozumí větru. Slovky let staré kameny, neustále omývané nekončícími větry. Věřím, že všechno, co mě momentálně obklepuje, má svou duši. Duši, která se zjevila jen tak snaží proto, že věděla, že, co pro mne znamená. Neuvěřitelná krásná sín, nic není vidět, než několik paprsků světla, které procházejí okeny a osvětlenými tabulkami a vytvářejí nepředstavitelné oleosky na kamenných dlaždicích. Taký kostelík v horách, kde všechno znázorňuje jenom několik donů a horavé louky. Je léto, kdy všechno žije životem.

Malákové sdělení

Vladičství bez vyjímký projevují svou velkou chtivost ke životě jen proto, že si to pro svou dodoru nescho nestihou dovolit. Chtivost se v nich shližuje jako v zrcadle, potěšené s souběžnou sebedlivou se, jim sníjí a radují se tak nad vlastní potěšitostí. Ale to je jen začátek cesty k poznání.

Jeden, dvě, tři, čtyři, pět

Papírová slepice zakdákala
hezká služka zapátrala, kde by si odstíhla
kadeř.
Někomu nese vadí něčí věčka,
že pozdě se zevirají,
jako zahradař paraplička.
Helusina v komíně bude pro strýčka
poslouchá jí prý rád
až do rozednění, když znasne poslední
svíčka...
o nánesiční hvězdička se usadí
na věžičce kostelíčka,
aby natropila neplechu.

Švihadlo

Někdo se na mně
někdy sápe
já mám, ruce Jenom
Švihadlo, někdo
si to prý odakáče
ale necháde mít k tomu
zrcadlo.
Pálenec není vhodná doba,
ruší to prý sousedy
a ten, kdo se po mně sápe
odchází nerušený
a srážka
se někdo zase zeptá,
kdo byl ten slavný pán,
že aby zase přišel.
abych otvíral
rychleje
za svoje spoldění
prý nemůže.
Nevi, že mně tím ruší a že Švihadlo
já mám rád.

Naléhavé sdílení

byt umělcem znomená žít ne ponezí elity a javu.

Dů se pravděpodobně tvrdit i obráceně, že mnozí veselí lidé nejsou
ani o mrí šťastnější než lidé smutní, neboť štěstí je stejně noci-
hevé jako neštěstí.....

Povětrnostní posáry v Praze v letech

1881-1929

/Převzato ze Statistické správy hlavního města Prahy ze redakce Jese-
fa Šísky, která vyšla česky a francouzsky v roce 1933 v Praze/

	cela jedných dní	cela zmrácených dní	mlhavých dní	s deštěm	sáním	krupobitím
1881	3	78	205	140	30	1
1882	12	75	150	131	21	2
1883	11	50	159	101	22	3
1884	16	64	155	111	25	4
1885	14	52	168	96	15	5
1886	13	58	141	108	26	6
1887	12	59	127	93	29	7
1888	16	59	120	117	27	8
1889	7	69	159	109	32	9
1890	19	69	136	121	16	10
1891	12	64	124	110	38	11
1892	26	68	162	94	38	12
1893	16	75	133	91	32	13
1894	20	63	116	134	13	14
1895	19	72	117	100	50	15
1896	3	64	134	115	38	16
1897	-	110	189	132	42	17
1898	3	104	222	118	16	18
1899	-	97	264	138	24	19
1900	-	122	254	155	47	20
1901	2	98	240	133	46	21
1902	3	94	233	151	37	22
1903	4	105	228	136	27	23
1904	-	118	238	104	18	24
1905	1	114	220	136	29	25
1906	3	132	171	139	34	26
1907	-	123	198	129	36	27
1908	1	142	216	107	27	28
1909	2	215	211	125	35	29
1910	-	203	202	141	30	30
1911	5	199	209	117	34	31
1912	3	265	184	154	22	32
1913	10	228	166	134	25	33
1914	11	238	186	134	20	34
1915	20	264	263	138	48	35
1916	6	260	235	154	32	36
1917	17	200	268	103	55	11
1918	10	207	258	125	25	11
1919	22	178	164	150	59	12
1920	40	151	179	140	26	4
1921	91	105	121	120	25	1
1922	36	126	81	144	45	1
1923	42	148	78	148	37	5
1924	39	128	78	111	28	6
1925	31	124	62	129	30	6
1926	24	148	105	122	28	4
1927	33	122	119	156	31	6
1928	43	129	87	132	35	6
1929	57	100	119	99	40	1

dn̄y a dny s min. max. p̄evládající počet větrů
noufkaní vichřici teplota teplota

1881	19	16	-18.2	33.7	181	- jižní
1882	16	10	-12.3	30.6	298	- jihozápadní
1883	12	24	-11.0	31.1	232	- jihozápadní
1884	19	21	-10.5	32.0	240	- jihozápadní
1885	27	3.	-14.3	32.0	207	- jihozápadní
1886	23	9	-14.1	33.3	193	- jižní
1887	14	6	-16.5	33.9	195	- jihozápadní
1888	32	14	-21.2	30.5	229	- jihozápadní
1889	27	19	-15.5	34.7	209	- jihozápadní
1890	29	13	-13.9	31.2	272	- jihozápadní
1891	27	27	-17.9	32.5	275	- jihozápadní
1892	17	26	-16.7	36.0	258	- jihozápadní
1893	14	19	-22.4	30.6	293	- jihozápadní
1894	24	9	-16.2	32.9	247	- jihozápadní
1895	20	9	-20.8	32.7	260	- jihozápadní
1896	18	11	-19.4	32.3	241	- jihozápadní
1897	18	36	- 7.9	31.2	256	- jihozápadní
1898	18	11	- 7.7	31.4	243	- jihozápadní
1899	16	10	-21.4	30.4	274	- jihozápadní
1900	16	11	-14.7	33.1	270	- jihozápadní
1901	29	12	-18.3	32.1	252	- jihozápadní
1902	19	4	-18.8	29.6	305	- jihozápadní
1903	12	9	-12.8	28.9	329	- jihozápadní
1904	8	2	- 9.8	33.2	262	- jihozápadní
1905	22	1	-19.7	34.7	249	- jihozápadní
1906	22	1	-13.2	33.4	319	- bezvětrní
1907	24	2	-18.9	33.1	225	- jihozápadní
1908	24	-	-17.5	32.9	275	- jihozápadní
1909	21.	-	-15.1	30.0	272	- jihozápadní
1910	22	-	- 5.5	29.3	275	- jihozápadní
1911	20	2	-11.6	31.7	239	- jihozápadní
1912	24	4	-16.3	29.2	269	- jihozápadní
1913	24	2	-11.1	30.7	259	- jihozápadní
1914	29	-	-12.0	29.8	272	- jihozápadní
1915	25	2	-11.0	31.4	226	- jihozápadní
1916	34	6	- 6.1	28.6	307	- jihozápadní
1917	23	6	-20.3	32.9	276	- jihozápadní
1918	26	7	- 8.8	32.6	290	- jihozápadní
1919	21	24	-11.4	32.3	354	- jihozápadní
1920	24	21	-12.2	34.6	266	- jihozápadní
1921	36	49	-11.7	35.9	265	- jihozápadní
1922	27	49	-20.9	35.4	242	- jihozápadní
1923	32	37	-16.2	33.2	272	- jihozápadní
1924	40	32	-12.9	31.6	267	- jihozápadní
1925	44	46	-16.6	31.6	291	- jihozápadní
1926	46	38	-12.3	30.0	236	- jihozápadní
1927	31	37	-19.6	32.4	271	- jihozápadní
1928	33	34	-10.5	35.6	249	- jihozápadní
1929	27	32	-26.6	33.7	230	- bezvětrní

Vypuštěny celočné dny. Počet větrů za celé období: severní 3.489, severovýchodní 4.198, východní 3.318, jihovýchodní 4.589, jižní 3.593, jihozápadní 12.595, západní 7.036, severozápadní 8.420, bezvětrní /chybi/ záznamy pro 3 roky/ 8.420. Ze značku stojí skutečnost, že v osmdesátých a počátkem devadesátých let minulého století významně častěji jižní vítr, než v dalších desetiletích. Ze záznamu prokazatele vyplývá, že na jeden zcela jasný den připadá více než osm zmravených /v oblasti Středozemí je tomu shruba napak/.

Mlecha

trochu třesu
trochu děsu
trochu bláta
trochu stressu
a co takhle nít
jednu licevu.

Jelna bleche, jak se zdá
vadí
ze vzhledem límcem
usadila se,
známy parfém jí svou vůni
nádej,
začínám závidět.
Chodím s blechou do koncertních
síní
na kolotoči jsem s ní také
byl
.. a když se
někdo neptá,
žádám eno a za límcem
náhle něco svědí.

Sníh

Když napadne čerstvý sníh,
chce se ti jezdit na saních.
... a na ulici s biografem,
kde zaručeně hraje trhák
se znáym chlupem,
budeš vzpomínat na první
sverení.

Minini

Za roletou tvo nemusí
být
starajte se o podnozky
až máme co pit.
Líčenáku Joe,
oliva v martini
nehrajeme poker,
jáme pro pláže
v Minini.

ARNOLD J. TOYNBEE : Učební - KOMUNIKATIVNÍ NEBO HERETICKÝ ?

Arnold Toynbee: "Art: Communicative or Posterior?" Přednáška z r. 1969, Guggenheimovo muzeum v New Yorku, otištěna v knize "On the Future of Art", New York, 1970.

...může umělec pracovat především pro společnost nebo především pro sebe? Je ale pořád jedna další alternativa: mohl by pracovat uvnitř své společnosti pro kterou /nevřená skupina jednotlivců, sledujících své vlastní zájmy - pouze příklad/, která má citění, myšlení a obecné názory na život společné s ním, ne však s většinou společnosti, ke které umělec a jeho spolužaci patří. Která z těchto alternativ je nejlepší, to je evidentně otevřená otázka. Společnosti lhoste nesouhlas a záhy potlačuje perzekuci. Záhy způsobu života společnosti, k lepším nebo k horším, nebyly způsobeny současnými spontánními zájmy člennů a místní, ale následováním příkladu daného individuálnímu nebo menšinovému skupinám - příkladu, který většina může nebo nemusí následovat, ale který v každém případě může zříkna přijmat nebo odmítnout bez debaty, která běžně kolem sporu vše.

Jestliže námže za to - ale to je otevřená otázka také - že lidstvo se celkově vyvíjelo duševně stejně tak jako materiálně během relativně krátkého rozpětí zaznamenaných lidských dějin, budeme opatrní v přijímání společenského instinktivního odsečení heretika; heretická vásnivá touha obrátit své bližní, která v očích většiny byla jeho neodpuštiteleň provinění, může se nám zdát jako vykupitecká zásluha. Může se to zdát zásluhou, protože člověk, který chce být misionářem se chová sociálně, ačkoliv je v počátcích nebo dál trvale nevítaný. Nezajímuje si pořádat své nové akudenosti, nadhled nebo moc pro uchování sebe nebo vnitřního okruhu svých blízkých; usiluje učinit je a olečným majetkem. Zeklidatele historických výšších náboženství a jejich následovníci byli celým srdcem misionářů. Doufali, že nové světlo, nový duch, jež spotřevovali, je tak neamírnou hodnotou pro všechno lidstvo, že je jejich svatou povinností pokoušet se ho Sifit. Jejich misionářská horlivost byla perzekuována od samého počátku, ale často jim, jak se ukázalo, získala účtu. Proorakům postavili památky potomci jejich vrahů.

Důvodem, proč se misionáři, kteří neodbytně hledali nové světlo, dozvídali dary, je to, že člověk je tvar sociální. Jeho společenskost je jedna z podmínek nezbytných k přežití. V isolaci je lidská bytost bezmocná, jenž nelze ani lidský druh /specie/. Robinson Crusoe si uváděnoval svou nezávislost, když byl zanechán bez pomocí na opuštěném ostrově. Právě Crusoe nebyl dplně isolovaný; dokázal ochránit a ušetřit svého současníku vybavení stroškotané lodí; a tyto předměty byly produktem kooperativní činnosti prostřednictvím organizované společnosti.

Crusoe byl, tak říkají, v posartné komunikaci s výroci těchto zachranných předmětů a to ho právě učinilo schopným přežít. Přijímání přání nebo neplně je potřebou potenciálu pro vedení sociálního života. Ale nemůže být přijímání nebo prostředků komunikace s sociálním tvorem pořízeno největší možný počet variant a řada prostředků komunikace s každým ostatním. Jestliže má člověk pravdu v tvrzení, že je "nejvyšší" formou sociálního tvora, ne se dostal na této planetě tak daleko, potom jeho nárok je oprávněn v superioritě jeho prostředků komunikace. V tom vyniká nad sociální myz, do té míry, jak no záde.

Sohranýj lidstky prostředek komunikace bylo pravidlopodobně extrémně vlněný - schopnost, která byla a stále je společná člověku s mnoha jinými druhy. Ačkoliv si toho většina lidí nemůže být vědoma, a anež si to cítí, může je zřejmá, že když lidské

9

nytosti nováčkem rozšiřují, individuálně nebo kolektivně, projde mezi nimi mnohem více, než je sdělováno ve slovech, které jsou vyslovena nebo slyšena. Ačkoli všechny představujíci lidské komunity vlastní svůj řeči, jazyk je pravděpodobně pozdní příchozí v trvání se množícím repertoarem lidských komunikačních prostředků; v sociálním styku množí lidskými bytostmi nyní jazyk odsud užíván vztahovacího vnitřního a jeho původní centrální pozice, ale byli bychom pravděpodobně smí v rozepcích, kdyby tento řeč ignorovaný primitivní prostředek komunikace měl zakrnět.

Kedná prostředky zjistit, zda artikulovaná lidská řeč je starší nebo mladší než nejranější dochované ukázky vizuálního umění – pozdně paleolitické nástenné malby – ale vše, ze tyto malby jsou starší, snad 25.000 let, než nejranější zápis, ve kterém byl znak lidské řeči presentován vizuálně; tak v říši vizuálních prostředků komunikace má malba, modelován z koži, linie vyškrabávané do kamene a konečně plastiky vesměs dlouhotrvající polštářní monopol.

Víme ze zkušenosti, že schopnost umělecké tvorby v různých dřížích media je velice rozdílná jak u jedné osoby, tak u osob dalších; primitivní umělecká řeč, podobně jako čísla používaná, byla pravděpodobně vytvořena mnohačetně schopnými individui. Ale můžeme také soutít, že svých značestí o relativně primitivních představujících společnosti, že primitivní umělci nezřídka jejich schopnost setrvat v důlném kontextu s ostatními členy svého společenství. Cítili, že byli odlučováni svým zaújatým rozhledem nebo schopností od svých bližníc a že nemohli znova s nimi vstoupit v důlný kontext. Jistěže se jim nepodařilo obrátit je na svůj vlastní způsob cítiť, myslit a konáti. Nebyli si vědomi, že jsou specialisté, experti v té profesionálce. A jestliže byli, nedávalo jiné to sebeuspokojující vědomí superiority; činilo je to nedůvěřivými a nešťastnými, protože se zatáli cítit izolování.

Primitivní umělci nepracovali pro umělce blízké a, a fortiori, pro své vlastní individuální zadostiučinění. Pracovali pro společenství, z něhož oni sami nestali stranou. V tomto rámci obdrželi historie komunikačních prostředků neexistoval vědomý odstup, nežli nebo protiklad mezi umělci a jejich publikem. To ukazuje fakt, že se nestalo, aby primitivní umělci označovali svá čísla monogramem nebo podpisem, aby se identifikovali jako autori. Tvořili svá čísla ve prospěch společnosti jako její anonymní zástupci. Měli být spokojeni, když zůstávali anonymní, protože jejich způsobení bylo autentické.

Komunikace, jejímž byli primitivní umělci zprostředkovatelé, mohla být jeden nebo druhý ze dvou zámrsků, nebo to mohly být oba zároveň. První zámrsk komunikace je praktický /činný/: produkovat praktické výsledky. Druhý zámrsk je informativní /poučný/: přenášet informaci. Tyto dva cíle se však překrývají. Přenášení informace může být nutné pro využití akce, jestliže akce je být kolektivní. Tj. komunikace určená k produkování některých praktických výsledků může zároveň přenášet informaci. Můží mezi praktickým a informativním komunikativním uměním je v kontextu a v užitosti, jak můžeme učinit na některých příkladech ke každé z obou variant.

Díky se užené člověka na obrázy zvířat a lidských bytostí na pozdně paleolitických skalních malbách, můžeme jasně odhadovat jejich zámer. Malíř pravděpodobně nepotřeboval zámrsk vysvětlovat ostatním členům svého společenství. Měli si ho vědomi stejně jako on. Mimo to, jestliže chtěl dát vysvětlení, mohl to udělat pouze gestem nebo náznakem; uměl prostředek učinit trvalý zárazm, který by byl srozumitelný jeho současným a snad dodatečně v budoucnu. Jistě, zdá se nepravděpodobně, že by učilovat tyto obrázy pro informaci. Výskyt a podoba zvířat, které maloval, mohl prvně tak blízce létat jako umělec sám; a tato znalost byla důvěrná; pro lvice měl závislosti korist s celé jejich životy. Jedli měl zvířata, oblékal je

do jeho kůže a rohů, dělali si řipy z jeho kostí a šlach. Mílene tedy soudit, že autor této jeskynních malb byl praktický. Lovec věřil, že namalované zvíře mu dá moc nad sebou a tím zlepší jeho žanci úspěšného lovu.

Zámr rituálního tanca a zpěvu je nepochybně praktický. Tanec Davida před orchem, tanec etiopských křesťanských duchovních o velikonočním jitru a tanec japonských kněží a kněžek ve svatyních Shinto v lese jistě zamýšlili aktivovat mnohé síly a přivést duchovníky rituálu ke spojení s tímto silami. V primitivních rituálních aktech ještě není rozdílu mezi církevními dředníky a leickými divíky. Nejde pouze o divici, všichni členové společnosti jsou aktivně účastníci představení.

Současná západní "psychedelická" hudba a tanec, spojené s hypnotizující hrou barevných světel, má stejný záměr jako náboženské tance a písání, ale jde o aktivaci v ultraprimitivní přednáboženské rovině psychické činnosti. Cílem je učinit duchovníky schopnými zbevit se dočasně své individuálně vědomých osobnosti a navázat spojení s kohdykoliv skrz "koletivní nevědomí". Tato moderní západní forma praktického komunikativního umění má své předchůdce a paralely v Palestíně, v Malé Asii a v Řecku. Společnou vlastností je, že duchovní komunikace /pozn. prekl.: v. orig. "performere"/ se nachází ve stavu extáze nebo šílenství, a že tato nálada je přenesená. Žoul byl psychicky zasazen setkáním se zástupem extatických proroků a byl násmylný k návratu tehoto šílenství po zbytek svého života. Pythie z Delf upadal v extázi při zároveň výstupu boha Apollona a bakenanti zasvěceného bohu Dionýsovi se sice potulovali po horách. Tato forma přenosné extáze přetrvávala zvláště v Malé Asii - u předkřesťanských zasvěcených Cybele a Attise, u monastických křesťanských proroků ve 2. století a u "tančících dervišů" Moslem Nehalevi, jejichž představení bylo zakázána až ve 20. letech 20. století za modernizační revoluce, uskutečněné Mustafou Kemalem Attaturkem.

Obdobně může být umění - zvláště vizuální - užito jako medium k přenášení informace. V předliterární společnosti je k tomuto přenášení informace k disposici recitace, ústní přednes; a obrazy, bas-reliéfy a sochy mají ale daleko výhodu, která se ústnímu přednesu nedostává - jsou trvalé, zatímco recitace je poníjivá a stále se musí opakovat, jestliže má být báseň uchována.

Současný západní návštěvník Etiopie našezce vnitřní místní základních chrámů pokryty malbami. Hlavním námětem je biblický příběh, ale ten splynne s událostmi ze života svatých, a tyto splynou napak s během dějin. Obraz sv. Jirího, bojujícího s mytologickým drakem následuje obraz císaře Haile Selassie, bojujícího s drakem italským. Jestliže kostel je známý, v Addis Abebě nebo v kostelech největších venkovských monastyrů, uvidí návštěvník proud venkovského lidu, který prochází kolem kostela a prohlíží si obrazy. Do té míry, jak může soudit cizí divák, je tento etiopský lid spojením mezi poutníky a divíky, ale jejich prohlížení není lehkoděláno; je částečně zbezně a také částečně sebevzdělávající. Obrazy v kostelích jsou kaihou etiopského sedláka a budou to kněží, kdo ho budou doprovázet a vysvětlovat mu předmět obrazu, který není on sám schopen přesně identifikovat.

Zachycením této současné etiopské scény získá návštěvník ze západu retrospektivní pohled na svou vlastní středověkou minulost. Jeho iliterární evropská předkové pohlíželi scéna v tomto duchu na sochy a vitráže katedrály v Chartres, a byla to jedna z historických funkcí všech chrámů a kostelů všech náboženství světa /judaismus, a těsně za ním islam, se li il zapovězením vizuálního způsobení živých tvorů/. Objděte Starý metropolitní chrám v stěnách nebo klášterní chrám na ostrově Akmar v jeskyni Van nebo navštívte tak starou církevní stavbu jako je kaple krále Jindřicha VII. ve Westminster Abbey. Zde ve Westminsteru uvidíme vedle sebe dva světy, které žily časově zároveň, ale náleží ke dvěma různým epochám. Zde se italská renesance tiskní se středověkem. Přes všechnou romantickou slouží bohatství soch v této kapli naprosto tradičnímu zámrzu. Na polštáku věku tisku poskytuje resolučitelný ekvivalent pro starší iliterární populaci.

V etiopských chrámech jsou dnes kněží-průvodci, aby byli mistry poutníků. Děj hry Ion athénského dramatika Eurypida z 5.st.př.n.l. se odehrává v chrámu Apollóna v olfích. Chór tvoří athénskí poutníci; radují se, když poznávají námety bas-reliéfu, kterým je chrám vyzdoben. Informativní komunikativní umění je pravděpodobně mladší než praktické komunikativní umění; ale také to sehrálo v etiopii historickou roli, která není zastarařá.

Jak se liší "komunikativní" a "esoterické" umění? Po prvním dvou letech bychom mohli být svědčení k předpokladu, že rozdíl mezi těmito dvěma druhami umění je shodný s rozdílem mezi naturalistickým uměním na jedné straně a stylizovaným nebo abstraktivním uměním na straně druhé. Jistě, měli jsme si říci, že umění, které předstírá přírodu, musí být komunikativní ve smyslu "být srozumitelné pro každého", zatímco umění, které je stylizované nebo abstraktivní bude srozumitelné pouze lidem, kteří k němu nalezli klíč a ti jsou pravděpodobně v menšině. Zároveň nám říká historie umění, že pravý opak je pravdou. "Naturalismus" je klíčem a nezaváděním záhadný. Když a kde se v minulosti zrodila naturalistická forma, záleželo jako práce malé napodobivé menšiny a bylo nebezpečí, že získane esoterické, ledče ty zástanci naturalismu dopřádně obřítili publikum k pohledu na svět skrze poučené oči naturalistických umělců.

Naturalismus je ne-naturální /ne-přirozený/, protože každé dítě, a v primitivních společnostech také každý dospělý, chce vidět skutečnost zobrazenou tehdy jaká je opravdy, a my všechni víme, že skutečnost je trojrozměrná, a že její dvojrozměrné předstírání na obraze jsou dovedně umělecké kajkly obrotné ruky. Přesivý divák chce jít kolem objektu a vidět ho trojrozměrně z různých úhlů. To můžeme všechno udělat se sochou, ale ne s bas-reliéfem nebo s obrazem. Tak pro dítě a primitivního dospělého je dvojrozměrné umění v nejlepším případě neuapokojující a v nejhorším nesrozumitelné. Uspokojující obrazová představa krychle by byla taková, která by zobrazovala všechny tři strany zároveň, a konečně, pohled na tyto tři je častočný a niconifikující.

Asyrští okřídlení byci stojí jakoby viděni z přímočrého pohledu, ale kráci jakoby viděni z pohledu bočního; musí mít pět nohou /pouze pět, protože jedna z nich má dvojí povinnost: slouží zároveň čelnímu i bočnímu pohledu; byk by měl mít osm nohou kdyby stál volně, ale potřebuje jich pouze pět, protože původně byl jedním bokem opřen o zed, a tak bok neviděn/. "Verismus", který - jak ukazuje obecné mínění - je "pravdivost života" podle poučených očí, musí být záhadný nebo zároveň nepocititelný pro naivní oko. Naivnímu oku je obtížné interpretovat veristická převedení, protože ukazují věci tak jak vypadají a ne tak jak primitivní oko ví, že doopravdy jsou.

Naturalismus se objevil několikrát, ale nebyl nikdy úplně přijat. Objevil se ve faraonském Egyptě ve 14.st.př.n.l. zvláštěho rezhodnutí nebo z nařízení poskokového faraona Akhenatona, ale byl poněkně v období po Akhenatonově smrti. Egypťané se vrátili ke svému tradičnímu stylu. moderním očím - je tě postnaturalistický moderním očím - se egyptský styl jeví jako arteficiální, ale pro egyptský lid byl, nebo se měl stát, srozumitelným upůsobením jak visuálně zpodobovat objekty. Naturalismus dosáhl velmi rozšířeného lidového přijetí pouze ve svou obdobích a místech: v řecko-římském světě po více než sedm století počínající římskou 3.st.př.n.l., a v moderním západním světě skoro po stejnou dobu počínající generaci Giotta ve 13.st. Moderní období naturalismu je inspirováno dochovanými monumenty období řecko-římského. Řecko-římský případ je tak jedinečnou ukázkou částečného nového počátku tehoto směru a je v obou případech důležité, že došlo k ústupu naturalismu, když došel ke svým nejvzádřivějším možnostem. Řecko-římský svět z něho ustoupil ke konci 3.st. a moderní svět ve 20.st.

V obou těchto případech neznamenalo opuštění naturalismu přímo ztrátu aručnosti ve tvorbě naturalistických kreseb, obrazů mozaiek a soch. Známe fakta v případě umělců vystupujících proti naturalismu 20. století. Nejznаменitější z nich začínali jako naturalisté v tradičním stylu a nelze to odmítl, prokázali v něm svou dovednost. Oprávněně můžeme usuzovat, že v roce 19. století to bylo stejně; pozdně naturalistická díla Fecko-římského umění byla nechybajně dokonalá a zároveň "veristická". Řecko-římskí umělci, podobně jako jejich protějšky ve 20. století, byli mistři v naturalistické technice, a kdyby se k tomu roznechali, mohli v tomto stylu tvorit.

V obou případech bylo odmítnutí naturalismu dobře ověřené. Odmítající umělci klesali v tom smyslu, že jejich zámedný styl byl vědomý. Zámedna byla pro jejich současníky překvapující, protože to znamenalo estetické pterušení dionu uznávaných a tak dívčerně známých konvencí. Ale ať koli byl jejich styl překvapující a také šokující pro konvenční smýšlení, nebyl easterický, neboť umělci se pokoušeli vyjádřit životní postoj, stav myslí a touhy shodné s většinou svého publiku. Tím umělci skutečně své publikum reprezentovali, nicméně byli vůči němu ve výhodě a vedleho silou své umělecké schopnosti. Vystupovali proti naturalismu, protože chtili, že je pro ně neuspokojující a také stejně neuspokojující pro publikum.

Naturalismus byl ve 19. století odmítnut, protože se soudobá generace Fecko-římské společnosti přestala zajímat o portrét lidského těla, tak jak vypadá, ale začala se zajímat o pokus vyjádřit etos lidské duše skrze portrét lidského těla tak, jak se objeví /tj. přeháněním, nadzsozaváním velikosti očí a jejich nerealistickým intensivním výrazem/.

Tato revoluce Fecko-římského umění byla náhlá a prudká, protože to byla složitě odkládaná odpověď na ménici se cíti fecko-římské společnosti, kterou pro sebe úspěšně vytvořili, společnost, v níž klíčovou institucí byl národní stát. Ale po méně než půl století triumfu naturalistického umění začalo být štěstí a dívčera podkopávány první ze sérií politických a sociálních krizí, které byly doprovázeny a ztěžovány zvrátky atale se možností zlepšení. Byla to série sebezachujících neděstí, protože lekové nestáhli zdolávat jednu pohromu za druhou. Nepoučili se z lekce utrpení natolik, aby ji vzali na vědomí a využili ji ve svůj prospěch.

Necké "období změkčí" /pozn. překl.: "time of troubles"/ bylo skončeno uzavřením římského míru, prosazeného ale tak brutálními prostředky a za tak strašlivou souhrnnou cenu, že mír, právo a říd, jenž nakonec byly ustanoveny, byly schopny dát pouze odklad a nikoli prevé oslování těžké sociální a duchovní choroby Fecko-římské společnosti. Když římský mír utrpěl svůj první velký pád ve 19. století, lid římské říše si konečně sedal zufat nad životem tohoto světa, který se zdál tak slibný "ejde v raně 19. st. pf. n. l. Ve snaze úspěšně vyhnout této rázové, přenesl je ové a násané své duchovní poklad ze světa sociálních vztahů do světa vnitřního života individuální duše. Ječeno termíny psychologie, stali se introvertními namísto extravertními. Celé toto dlouhé období tragické historické zkoumání bylo vyjádřeno v umělecké revoluci ke konci 19. století. Výraz byl náhly, překvapující, změna cítění, která byla nyní vyjadřována, dozrála až během dalšího století.

Teké moderní západní svět byl postihem pohromami a neděstí. Zpětně můžeme vidět podstek první světové války jako takový pod, jakým byl podstek velké ethensko-peloponéské války r. 431 př. n. l. Ovšem, v roce 1970 je "období změkčí" moderní doby ještě relativně mladé a věk techniky ještě neprostoupil naše duše. Odmítnutí naturalismu ve 20. století se jeví spíše jako reakce na pokles západní politiky a morálky než jako reakce na triumf západní vědy a techniky.

Moderní západní člověk pocípil nesmyslnost toho, že byla potlačena příroda v jeho prostředí i v něm samotném. Jedním z nejdůležitějších způsobů, jak si člověk podmanil přírodu, byl objev technologických prostředků, které jí předstírají. barevná fotografie dosáhla takového stupně "verismu", se kterým nemůže soupeřit ani nejobrastajší umělec. Současně

si umělec, nyní přemoven ve svém tradičním způsobu zjevování, vytyčil nové znamky. A vědecká a technologická výspěšnost moderního člověka zdrojem uměci určila, co těmito znamky bude. Vědecko-technologická revoluce docuší dnes tak daleko, že ničí životní prostředí velkolepým umělým prostředím, nově člověkem vytvořeným. Západní uměci 20. století, kteří vyšli z moderních západních naturalistických tradic, predstírají ve svých dílech "jiný svět", který vykouzli vše a technologie. Tento nový svět znázorňuje nové nebe a novou zemi, ale na rozdíl od introvertního umění, které případně porazilo tradiční extrovertní uměci fecko-rinské, umění, které vyjadřuje moderní nový svět, nemá nový rozměr. Umění obyvatelé západního světa jsou ještě v polovině svého vlastního příběhu. Nemusejí předstít svou vlastní budoucnost. Ale jestliže se užáze naše budoucnost tak tragickou jako uzavřené kapitoly fecko-rinské historie, je možné, že se západní umění odváží budoucí revoluce, která může mít ten samý zásadní význam jako revoluce 20. století v fecko-rinském umění.

Nicméně ústup z naturalismu není totéž jako esoterismus. Skutečný smysl esoterismu je odmítnutí společného prostředku komunikace mezi umělcem a výtvarnou členou jeho společnosti. Esoterismus je užití idiomu, který je vlastní právě jeho současnému uměci nebo členům nějaké kategorie. Kriteriem esoterismu není styl; je jím umělcův postoj k jeho vztahu k publiku. V tváření nového je konsekventní tvorbě a znadně novoty jsou potenciální dary lidstvu. Ale umělec, který dělá národní obnovu, stojí tváří v tvář volbě, která je výzvou a zkouškou. Jde umělec misijníkem nebo uzavřeným poustevníkem? Může tvořit své dílo tak, aby byl jeho nový pojetí komunikativní pro publikum nebo si může svůj objev podřídit sám pro sebe, případně ho zprostředkovat úzkému okruhu svých blízkých?

Misionář se snaží nebyt esotericky a, jestliže to myslí vzdále, může úspěšně znova nevázat komunikaci se zbytkem společnosti, dokonce i v případě, že styl, který prosazuje, je buď vysoko konvenční nebo vysoko abstraktní. Neopak, rozvážný poustevník bude esotericky, právě když jeho vlastní styl, který si dříve, by mohli jenom blízce postihnout a mohli byt připraveni ho okamžitě přijmout za svůj pouze zemdy, když umělec bude ochotný svůj pojetí sdílet s nimi. V této skoušce může být ultranaturalistický umělec zdroven ultraesoterickým.

Fecko-rinskí umělci, kteří revoltovali proti naturalismu v běžném slova smyslu, poznali, že příroda, všechně umatačeného, viditelného a zjevně externího fyzického světa zahrnuje ještě podvědomou propast psychický - stejně tak jako psychický svět. Je zároveň vícero věc způsobů, jak se pokusit vyjádřit psychickou podstatu. Umělci, kteří nehradili byzantský styl stylom fecko-rinským, vytvořili symboly pro psychické skutečnosti - nonnaturalisticky, způsobením fyzických rysů lidského těla. V některé době se o takovou metodu pokusil James Joyce. Snažil se sdělit podstatu psychické povahy ne symbolicky, ale naturalisticky. Předstíral proud podvědomé psychické aktivity. Ultrarealistický technologický protějšek Joyeova stylu je automatické poesie.

Zdroven se ale Joyce, podebrá jako byzantský malíř ikon, uchylil k symbolismu. Snad mohl být psychické realitu apodobena ve formě symbolické nebo jiné. Praktinci symbolisovali psychologickou reálnitu deformační podoby lidského tvaru; Joyce ji symbolisoval překroucením tvarů slov. Upořebujeme se tím, že legitimitu každého z těchto seneurat symbolisce zkreslením. Nicméně byzantskí umělci byli misijní, kteří úspěšně tvorili symboly, Jeni byly společným majetkem společnosti, pro niž pracovali. Joyce a další spisovatelé stejně moderní západní školy zůstali v tomto případě poustevníky. Zazývali svůj vlastní osobní svět, znit by se pokoušeli o nesný překlad do společného idiomu.

Aktivita, která pokrajuje v podvědomé propasti psychické, je ovšem osobní svět v hrubé formě, v něž pronáší ve vědomí individuální lidské

bytosti. Není pouze osobní; je často nesrozumitelná právě osobě, která ji podstupuje, až do doby, kdy je pro ni interpretována - a potenciálně i pro široké publikum - profesionálním psychologem. Součástí psychologova úkolu je přeložit zjevné obsahy podvědomí v idiem, který je společný psychologovi, jen pacientu i psiiku. Tohoto úkolu může být dosaženo asi jen omezeně a nepřesně. Racionální pojem "podvědomí psajce" a racionalní pojem "člověk tvor sociální" mohou být v určité míře neosuštěnitelné. Zároveň jsou ale v podvědomí obsahy /pozn.překl.: v orig."contents"/ apodělné všechny lidským bytostem a jsou snad přeložitelné ve společný racionalní idiem - jestliže má pravdu C.G.Jung, když tvrdí, že hluboko v podvědomí jsou uloženy "primerální představy" /pozn.překl.: v orig."images"/, které jsou vlastní lidské povaze samé.

Naše kritika moderních spisovatelů Joyceovy školy spočívá v tom, že se nepokusili učinit v říši umění to, o co se pokusili psychologové v říši vědy. Umělci se nepokusili oprocovat hrubé materiály svých dovedností v komunikativní formu, nebo je většinou uspokojuje sdílení s malými nerepresentativními koteriemi. To je pravý esoterismus a některí spisovatelé, alespoň z jejich manifestací, jsou skoro svévolně zvráceni. Příklady vypočítané obekury jsou v těchto pocnepitelejších literárních narážkách v básních Roberta Browninga /v relativně modulované míře/ a u moderních básníků poslední generace, takových jako je Ezra Pound a T.S.Eliot. Základním příkladem je Joyceův titul *Olysses* a skrytá repredukce děje *Odyseey*.

V této souvislosti můžeme poznamenat, že není nic esoterického v Qur'an v islámské literatuře nebo v bibli a u řeckých a latinských klasických autorů ve středověké a rané moderní západní křesťanské literatuře. Na příklad Miltonova poesie není esoterická, protože milton oslovoval publikum, jemuž bible a klassikové byly tak dívčerně známí jako jsou samém. Miltonova poesie se stala esoterickou až po jeho smrti, protože bible a klassikové nyní přestali být dívčerně známí vzdělanému publiku západního světa. Na rozdíl od Eliota a Pouarda nebyl ale milton esoterický uválen; a jestliže bychom připustili, že se případně stal esoterickým proti svým vlastním zámrům, byl by zarmoucen.

Alexandrijská řecká literatura byla, na druhé straně, uválená esoterická, jak je tomu u některých dřívějších západních básníků. V římské literatuře, která měla na literaturu alexandrijskou vliv, bylo slovo "doctus" /učený/ pochvalným epitetonem pro básníky. V angličtině je to trvalé epiteton pro právařky a je pecaváné, když je užito právařky mezi sebou. V odich "laického" publike takové "vzděláni" nemá věnu. Jeden ze skandálů práva, především práva nekodifikovaného, je to, že akoli postinuje životy obyčejných lidí, je mimo porozumění laika a musí být interpretováno profesionály. Nemálo být dobré, že se umění stalo cíorem pro specializované profesionály, tak jak je tomu u práva.

Extremní formou vzdělaného esoterismu je archaismus. Příkladem z historie řecko-římského světa je neo-atticismus posledního věku starověké řecké literatury, pseudarchaicke řecké sochy, jimiž císař Hadrián vyzdobil svou vilu ve 2. století, a nearchaicke latiny, jíž pašák císaři marku aureliovi jeho vyučovatel Fronto v pozdějších letech toho samého století. Příkladem z historie architektury a výtvarného umění na moderní západě je v 19. století preraffaelská malířská škola v Anglii; rysy západoafrického umění v některých moderních západních plastikách a mayaký styl hotelu Imperial v Tokiu od Franse Lloyda Wrighta /střed roku 1967 přes protesty japonských znalců, kteří ho chovali jako poklad - "dílo doby"/.

Forme, přeměněná z esoterismu do náboženství, je "gnosis": t.j. hluboké poznání prováděný, které jsem prostředkem oslavenu; porozumění, které právě pro svou domněle neocenitelnou hodnotu je komunikativní pouze pro zasvěcené, jako tajlivé středisko tajemství. V řeckém světě byly příkladem "gnosis" eleusinské mystérie, které anticirovaly "gnosické" nauky ve 2. století.

Esoterismus má svou nemesis, ale nejdříve nemesis může být odvrácena protiletkou /pozn.překl.: v orig.: "antidote"/.

Nemesis je to, když umělci pracují pouze pro sebe individuálně nebo pro kategorii a opovrhují publikum; publikum opírá i ignoruje esoterických umělců a vakuum, které se vytvoří, je naplněno šarietami. To je nepříjemné nejen pro publikum, ale i pro umělce. Moderní západní společnost je toto nebezpečí vystavena, protože její senzorní dary ve vědě a technice zaplatil cenu extrémních profesionálních specializací, a to je překážkou komunikace. Důsledkem toho je rozbití společnosti v kategorii, které jsou pro všechny ostatní neuchopitelné.

Východiskem by bylo, aby se oba - moderní způsobem žijíci na Západě stát se specialistou v práci, kterou si vydělává na životu - se bude sebevzdělávat ke všeobecnosti. Znamená to být velmi vykonaný. Automatisace činností snižuje pracovní dobu. A stále více a více lidí se bude zapojovat do režimu, ve kterém bude jediná práce než volného času. Budeme-li moudří, nalezneme v tomto neviditelném volném příležitost stát se všeobecně znalými - t.j. potenciálně dobrými obyvateli světa. Publikum, které moderní svět potřebuje, je takové, které bude mít rozsáhlý zájem o všechny lidské záležitosti, ačkoli každý člověk téhoto publika bude "laik" v každém oboru, kromě své vlastní úzad profesionální specializace.

Jestliže se máme zabývat důležitým problémem postarat se o "zábavu" pro tento inteligentní "laické" publikum a pěstovat jeho vzestup po středních kulturách, nejdříve nikdy nechat bez povšimnutí příklad francouzských umělců a umělek. Inelektuální standard Francie je nejvyšší na světě, ale nikdy nebylo pod droven francouzských intelektuálů pod "popularizační spisy" /œuvres de vulgarisation/. Slovo "popularizace" /vulgarisation/ užito v tento myšlenku je pouze ironicky sebezauvné. Někteří z nejvýznamnějších francouzských umělců spopularisovali svá nejlepší díla, aby splnili svůj intelektuální úkol udržet linii komunikace se svým publikem.

To je případ, který by mohl světa mít vliv na vědomí - když se "intelektuálové" oddisují intelligentnímu "laickému" publiku, je to symptom významné kulturní choroby. Společnost si nejdříve dovolit tuto nemoc neocenitelně nechat nerestit. Jestliže připustí, aby začala do extrémů, důsledkem je rebarberizace.

Politická úloha spisovatele spočívá v tom, že proti jednostrannému politickému schvaření požadavky lidství a vnitřní kulturonosti, proti politickým profesionálům a nezáručně politickému stranictví universalnosti lidského ducha; že proti stranám učí vlast a proti vlastenectvu lidství.

F. A. Šalda

Jak sjízdit řeky na ledových krách

/rody začátečníkům/

1. Volba toku.

Začátečníkům rozhodně nelze doporučit sjezd jezů, prudkých pefejí a jiných obtížných pasáží. V úvahu v žádném případě nepřináší ani nucaj či dolní tok Labe.

2. Vyhledání vhodné kry.

Nejlépe ve slepých rozanech či kličinách. Velikost kry nutno volit značně velkoryse, protože je třeba počítat s tím, že ztráta její celkové plochy bude již v prvních deseti minutách plavby v průměru nejdříve jednu polovinu a po dalších deseti minutách až čtyři pětiny, pokud nemáme k dispozici led o aile dvaceti centimetrů a výšce. Pro dvoučlennou posádku je podle našich zkušeností optimální rozsíř kolem 40m².

3. Odsekání kry.

Nejprve je třeba nohou odlomit, popřípadě sekyrou odsekat slabší okraje u proudící vody, a pustit je napřed. Síla ledu pod naháma nahana by mohla být nižší než 3-6 cm. Po té přistoupíme k hlavní a velmi namáhavé práci: vlastnímu odsekání kry. Ideálním tvarem je ovál. Uzahledem k nastávajícím nevyhnutebným národnám na břehy je nutno vyvarovat se všech ostrých ohnů, které zvyšují riziko strát nosné plochy. Vžimně si přitom a využívaje puklin v ledu. Říčkou málo metrů necháme neodsekáno, aby plavba nezačala v okamžiku, který jene si sami nezvolili a kdy ještě nejsou na kře potřebné vybavení. Počítejte s tím, že odsekání zvoucístné kry o průměrné tloušťce seda až osm centimetrů trvá téměř dvě hodiny unikovné práce, a to ještě za předpokladu, že máme k dispozici sekyru a čloučující topůrkem. Pokročilejším možno doporučit pilu na led, jakou svého času používali ledňáci v Podstalcích.

4. Vyplutí.

Nejprve sneseme na kru nezbytné plavební pomůcky: dvě pět až šest metrů dlouhá bidla /vhodná jsou lehké knoflíky surků o průměru tří až čtyři centimetry/. Následně zkušení musí ovšem počítat s tím, že o ně přijdou ve značné záhy a více zkušení s tím, že o něco později, a že se plavidlo tak jako tak stane neovládatelným.

/nejbezpečnější způsoby ztráty: zapichnutí do dna či břehu, zlomení, upuštění do vody, odplutí na jinou částku kry, než na kterou stojíme sami po některé srážce s břehem či jinou krou/. K dalšemu vybavení patří "kotva", vyrobená ze tří kraslic, svázených drátem do tvaru trojrozměrné svastiky, a upoutaná na silném, zkrubu patnáct metrů dlouhém koncovém provazu. Nezmíne si ovšem ani od kotvy mnoho slyšet. K ukontvení plavidla za násyky stroje, keř či kamen dojde sice záhy - deje se tomu při každém iřetí až čtvrtém nodu -, to však ještě nic neznamená, protože i velmi silný proud může stále dost síly, aby nám unesl kru pod naháma /nejmenší vybavení nereleteckými sekyrami/, a každé další zatvrzelené drážecí se provazu nesmí mít jiný výsledek, než pád do vody. Může to jen tu vynadu, že nám ukontvení, pokud se po statení do vody provazu stále ještě držíme, umožní dostat se rychleji na břeh. Savic je kru velmi křehké, takže každá podobná manipulace může urychlit její rozpad na více kusů, z nichž ani jeden

již nemusí mít potřebnou plochu, aby nás unesl. Kotvu lze tudíž využít nejvyšší v klidných vodách, do kterých nás proud občas na chvíli zaneese, které nás však většinou umožní suchý či polosuchý výstup na břeh při troše zručnosti i bez zákonvení. K takové možnosti opuštění plavidla však nedochází tak často, jak bychom si přálí. Na některých úsecích, delších než kilometr, se často tekoucí přiležitost vžbec nenechává. Vokud se tyká dalších předmětů, které si hodláme vzít s sebou, záleží to plně již na naší volbě. Při našem plavbách používáme obvykle židle a pevným opředolem k vychutnání pořádku, t.zv. rotační fáze plavby, doplněné případně i malým stolcem, stopkou k mikrofonu rychlosti a délky plavby, podrobné mapy kraje s vyznačením všech zvláštností toku, kamery a fotosparátu, určeného k výrobě mydlejších bublinek, polní láhev s nějakým lékařským obsahem, přesnídavky, případně i lihového voříče a čajové konvice.

4. Plavba, t.zv. rotační fáze.

Pro začátečníka bývá obvykle nejsilnějším zážitkem onen majestátní okamžik, v kterém se po uvolnění zhyvojících metrů kry odepichneme bidlem od zavržlé zátočiny. Potřeba si nastřídat, že budeme ponejprud zkušet velkou trámu, projevující se výrazným napětím v útrobcích. Znoci se nás zcela oprávněný pocit, že od této chvíle jsme již jen bezpečnou hřítkou k našemu osudu všechně lhostejných sil. Je však nutné mít na paměti, že pokud vystupem na břeh končí jen zhruba kaldá třetí plavba a doporučujeme proto věnovat se již od samého počátku, kdy velikost kry nám umožňuje těšit se ještě relativní bezpečnosti, nespornému kousku plavay, umocněnému navíc posledním otáčivým pohybem kry kolem své osy.

5. Plavba, t.zv. fáze utrácení pánky pod nohami.

Dvacetiminutové trvání plavby, nezávisle na způsobu jejího ukončení, je pro začátečníka nesporným úspěchem. Dáleličitě je zároveň rozvaha ze všech okolností. Nezpeněnit se ani po strátě bidla, kotvy, židle či spolučásti jeho. Vězne, že pro přílišnou hmotnost kry a sílu toku nelze občasně zmenšení plochy pod nohama nahmoze sebranit. Šírazy zároveň pouze zmírnovat, což však nepostrádá závažnosti, protože u menšu je ztráty a zabranuje rozložení kry v její největší části. Uzavíme se jen v kritických okolnostech necházet počít středu kry, hodnotit stržlivě vzniklou situaci, sledovat vznikající trhliny a přestupovat vždy na největší z útoků. Vyvarujme se všech prudkých pohybů. Vězne, že ubyt kry má též své výhody: čísi kru méně zrenitelnou a ovědavitejší, i když se dě pochybovat, že v této fázi plavby může mít začátečník ještě čím ji ovědat. Sledujme během plavby i chování ber, které se nacházejí před námi i za námi, a Jenž jsou většinou dloněmi z naší kry. Ber řeje je vidět opatrně stranou, protože nám mohou nafropit nešikantné potíže i při menším dotyk, nenlehce k tomu, že mají občas snahu na naší kru vylézt a svoji vahou ji rozložit. sledujme i větve potřebných vegetací, aby nás některá z kry nemetla.

6. Pokusy o vylodění.

Zkušený plavec se snad i zanechovat do seje, zejména v první fázi, co nejméně. sedí na židle, sleduje ver v čajové konvici, kochá se krajincou, nijenou průměrnou rychlosťí šest kilometrů v hodině, otáčivým pohensem kry, Jenž nás načekává krajincu z nezvyklých chil, nebo výrobcou výdlových bublin, které se barevně třpytí

v předjarním ovzduší a zleaka se vznáší nad hladinou. A sám
něm o opuštění kry dochází teprve v okamžiku, kdy jeji celková
plocha napřesanuje sam metrů čtverčních /začátečník už se něl
počítat o ukončení plavby již při ploše dvojnásobné velikosti/
tedy asi pětinu původní plochy. Každý další náraz na břeh či do
jiné kry vede již s největší pravděpodobností k jejímu úplnému
rozpadu na více kusů. V této fázi plavby je již ovšem každá re-
da ohlášná. Sesotny odraz při zamýšleném skoku na břeh může způ-
sobit katastrofu. I při zvýšeném riziku se většinou vyplatí
počkat si na případný okamžik a nechat minout jeden či dva následující.
Neheet však minout tři či více následujících okamžiků je trestohodným hazardérstvím. Nezapomeňte na včet, pokud
vám na křeje ještě nějaké zbyly. Vyholte je nabřeh jen o chvíli
dřív, než se sám vydodíte nebo vykoupáte. Nevyhazujte je před-
časně o jeden či dva kilometry a navíc ještě na opačný břeh, nelž
na kterém pak vystoupíte. Hodnotné vydodání se díl posuzovat podle
nezhodné cigarety v ústech a nerozlíchejte čaje.

Žlutá kadeř, ničemu novět!

/Casanova při návštěvě Hodonina/

Baldhavá sdělení

Dnesko zavděčit se, jako činnost výrazně sebezáchranná, je velkým bleskem.

Lučku je třeba zvedat pouze do té doby, až je možno pod ní volně pro-
jít.

Jsem lepičem dör vzdálejícího se balonu světa. Neustále v permanenci.

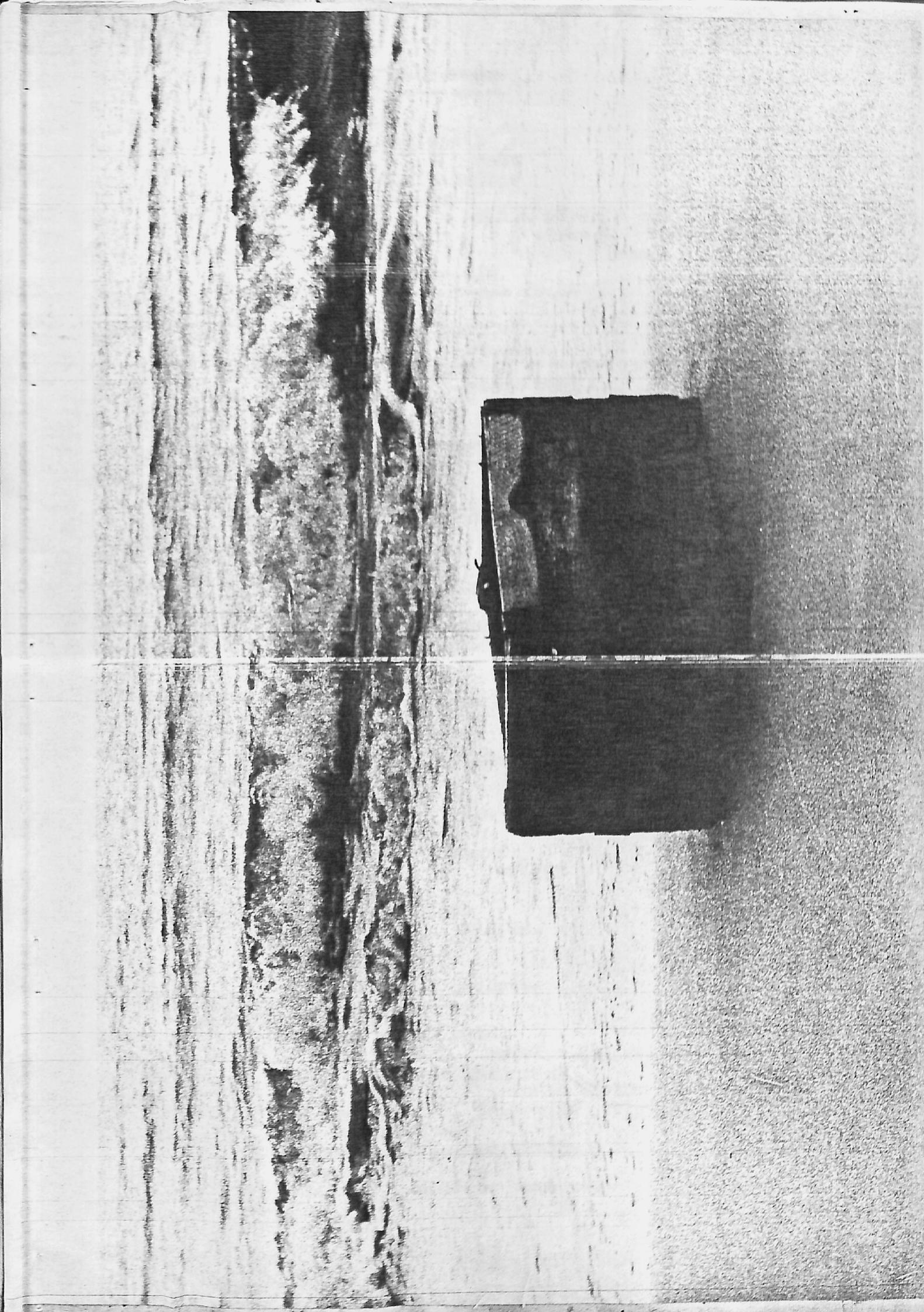
Jedná, co každou sobotu převrací a manželem na lince seno, jsem za-
toučil s kole Fici: "Přijďte pár nezářných, upřímných a nezáludných
slov: kam se na vás hrebou městské fiflony?"

vývoj lidstva - rostečci cíla umírat.

Našel archimedův rod, ale použil ho proti sobě, zřejmě ho snad najít
jen s tou podmínkou.

Pozorovatel se jaksi spoluúčastní života, větší se na život, snazi se
udržet krok s větrem. Žákovy nečnici ayt.

Franz Kafka

Zpívy vedenou

Perlami
vydlásil
vedu
kouzelník Světlo
čtyři smyčce
a housle vánku
vibrují
jazz
Vzdušný tanecník
v azurovém fraku
na květinový
bar
usedl
A já jsem zpít
vedenou řeky.

Ruko stromu

má malá
kouzelnice
hádej mi
z mé ruky
kterou
naledí
Čti z ní
jako z lidské
dlaně
podivné
osudy
mých letokruhů
Zekni
v co
se začíná
az pila
projede
mým tělem
začad bude
má slesť
veliká
a strom se
tvým
lidkem.

Podlás nevěsta

Člověče, neruš klid
je to nepokořený majestát
světového stromu
své tělo nabízí, tělo bílé
jak žat nevěsty
károvec vyšívá nové krajky
a s nevěstou
se přece nezúpali.

Arche thaluvy

Pluji stíny utopené v objetí
dříšenici Sirias Aldebarán
na reprisu noci se připravují
Oblaka hnětou barevná obrazy
poslední výkřiky světla slunce
krajkami poslancují večerní spojení
silenci korunování splynutím
erchu úmluvy před sanoton potopy
si staví.

Rytířovo brnění

Povšil jsem
Tvá slova
na Šibenici klepadla
Udivené okno
pomrkává stínen
který padá
ke tvým ochám
Vyklep u smutek
ze záložek
nitra
a z říznivého okapu
si vytvořím
brační
proti ostnům
slov.

Ticho je kostel

Ticho je kostel
na pasece
někdy se zatoulá
v modré lece
čeká u jesu
na loutnistu
nebo pěvce
až přetne řeštu
struseu
tíživý spleen.

VARÍME Z CHLEBIČKU I

/sestavil Jiří Šimek, nakladem "Hospodářské pomoci" v Praze 1, Libeňské 18/

Úvod

Ž této knížky, milá hospodyně, nesuštěte se vařit - e ani teho nepotřebujete. Vaříte pro rodinu již léta a všechno to vždy chtíte a málo k duhu. I dnes jíma ude chtít, Jenomže to dá více přemýšlení a nelze již vařit podle starých maminkyňských receptů. Přinášíme vám zde návrh jídelničku na celé zásobovací období. Tento jídelniček se dá vytvořit z dnešních přidělů používání brambor, zitně a ječné mouky, jenel, ovesných vloček a podobných, dráve přibližných materiálů.... Připojili jsme si přepisy, z nichž některé uvádějí méně známá jídla, jiné se tykají sice jidel známých, ale jsou z jednodušeny a vžbec přizpůsobeny době. Množství je všechno počítáno pro čtyřčlennou rodinu... Všechny přepisy jsou vyzkoušeny a cení v nich chyb. Čtete-li treba, že do bábovky z ječné mouky stačí 3 dkg mágerinu, tedy skutečně stačí a nebojte se, že by se vám bábovka s takovou troškou tuku nepovídala! A tedy s chutí do vaření!

Některé co endé pokyny

Nikdy nezmíse mysliti pouze na nejbližší oběd nebo večeři. Vždy přemyšlime, je-li možno ušetřit materiál, príce a paliva tím, že uvaříme zároveň na druhý den... Nejméně li ledničky nebo chladničko sklepa, uchováváme maso nebo polévku nejlépe tím, že hrneček nebo kostrál obalíme mokrým nadrem a postavíme do práznu. Vlnký rážinek denně několikrát vyměňujeme. Sýrové maso se dobré uchová do druhého dne zabaleno v utěrce, nasečeném do octa. Sýr balíme do kořítku, navlhčeného slanou vodou... Bramboru vaříme v celém množství vody, již nevykládáme, nybrž použijeme na polévku, která tím veimi získá na chuti... Zeleninu z polévky nacházejme tud drobně nakrájenou v polévce nebo ji semeseme do karbanátků, jejichž chut' se tím znamenitě zlepší. Rážené nebo nákyslé mléko se dobré hodí k rozdělávání těsta. Zvláště knedlíky jsou jistě kypřejší, zadečlají-li se kyselým mlékem. V pečívku nemá vžbec znáti rozdílu. Jenom k rozdělávání droždí na kvásek se kyselé mléko nehodí. Co těsta mísíme vady odváti jen poloviční množství mléka a doplnit vodu. Zeleninu pouze dosíme s přičním troškou vody, takže ji potom bez cesení mísíme díti na stůl. Vaříme-li ji věk, přidáme slité vodu do polévky. Vajíčka si opatrnl rozdělujeme... Nejméně polovina vajec lze vždy nahraditi strohaným bramborem nebo lžíčkou sojové mouky. Do těsta díváme pouze žloutky. Říly si schováváme do karbanátků, k obalování nebo k jiným účelům... Při svém čítivějším zvyklu nedáváme mytí jídel na mysy, nybrž rozdělujeme je hned na talíře, čímž se ušetří omatiku, omáčky atd... Metad nádechí vytřese před mytím kouskem snažkových novin. Tím ušetříme horlké vody i utěrek. Tuken šetríme do nejkrajnejších čásheček. Vyškvartíme-li na příklad násilně přiděl sádla, neuryváme nádechu, nybrž schováme si ji na vaření polévky nebo ji do sucha vytržené mouky, již pak použijeme na jíšku... Lžíčku ze sádla a knoti z pečeně nebo z dušeného masa vyvaríme v polévce, v níž vyváříme též všechny listy a slupky z brukví, kořítky ze zeli, škrabky z chřestu, vrchní listy kapusty atd....

Jídelniček na celé zásobovací období

PONDĚLÍ: Oběd: kapustová polévka, nudle s perníkem, káva s pečivem /vždy zitná káva/ Večeře: bramborový salát.

ÚTERÝ: Oběd: kyselice, řubánky a mlékem. Večeře: opečené nudle od pondělího vajíčka.

STŘEDA: Oběd: kapralesá polévka, knedlíky se sezónním ovocem, káva s pečivem. Večeře: kabobos, šťouchané brambory

CÍVŘEK: Oběd: bramborová polévka, lívance z ječné mouky. Večeře: karbanítky s ovesnými vločkami.

PÁTAK: Oběd: kroupová polévka, rycí guláš, jednou chlebiček. Večeře: plněná brukev.

- SPOUŠTĚ:** Oběd: novězí polévka, knedlík s koprovou omáčkou, káva a pečivem. Večeře: jídelní kaše.
- NEDĚLЯ:** Oběd: novězí polévka s flišky, karbanátky, dort z arkve. Večeře: chléb s posazánkou z jižky.
- PONDĚLÍ:** Oběd: polévka z rajských jablíček, bramborové omelety ze zbytků masa od neděle. Večeře: strouhaná.
- ÚTERÝ:** Oběd: houbová polévka, zelné závitky, káva a pečivem. Večeře: topinky, čaj.
- STŘEDA:** Oběd: úkrop, řepařové karbanátky, brambory a salát. Večeře: bramborové placky.
- ČTVRTÝK:** Oběd: bramborová polévka, špagety s rajskou omáčkou, káva a pečivem. Večeře: jítrové nočky s bramborovou kaší.
- PÁTEK:** Oběd: mléčná polévka, mořská ryba na sardelích, káva a pečivem. Večeře: bramborové knedlíky s margarinem.
- SOBOTA:** Oběd: hrášková polévka, brambory v pikantní omáčce. Večeře: tvarešníky.
- NEDĚLЯ:** Oběd: polévka z pražené krupice, sekancí pečeně, brambory, salát, pudink z prášku. Večeře: bramborový salát.
- PONDĚLÍ:** Oběd: polévka z kostky, bramborový guláš, káva a pečivem. Večeře: studená sekancí od neděle, salát.
- ÚTERÝ:** Oběd: zeleninová polévka, masové taštičky, duchty. Večeře: bramborová kaše s cibulkou.
- STŘEDA:** Oběd: kapustová polévka, brambory s rajskými jablíčky, zbylé buchty, káva. Večeře: jáhničice nebo jelitka, brambory.
- ČTVRTÝK:** Oběd: kroupová polévka, fazole s cibulkou. Večeře: říčané brambory, salát.
- PÁTEK:** Oběd: fazolová polévka s tyrolskými knedlíčky, makovec, káva. Večeře: rybí majonéza s bramborovým salátem.
- SOBOTA:** Oběd: kyselo, bramborový závin, zelí nebo salát. Večeře: opékací pávin od oběda.
- NEDĚLЯ:** Oběd: drňková polévka, závin se sezónním evocem, káva. Večeře: chléb s posazánkou z kvassice.
- PONDĚLÍ:** Oběd: polévka z rajských jablíček, páry s gulášovou omáčkou, brambory, zbytek závinnu od neděle. Večeře: Drňková polévka od neděle.
- ÚTERÝ:** Oběd: novězí polévka z kostí s bramborovým koláčem, káva a pečivem. Večeře: brambory, salát.
- STŘEDA:** Oběd: úkrop, napadené jáhly se sušenými žvejkami. Večeře: bramborový guláš.
- ČTVRTÝK:** Oběd: knoflíková polévka, bramborové karbanátky se zelím, řepařem nebo salátem, káva s pečivem. Večeře: černý kuba.
- PÁTEK:** Oběd: guláš, polévka, výložky z povidly. Večeře: zadýlávaná mrkev, brambory.
- SOBOTA:** Oběd: polévka z droždí, kroupy s krvi, zbylé výložky se syrupem. Večeře: bramborová kaše s cibulkou.
- NEDĚLЯ:** Oběd: jáhničová polévka, dušené novězí, brambory a zelenina, ořechové nebo makové rohlíčky, káva. Večeře: chléb s masovou posazánkou, čaj.

recepty jindy

balíčkové sdělení

Je rádší konat stále jen včí nevšední. A naopak.

Ocitlý dar sfraňujícím božstvům a psán ve vzdálených vašich

Dnes jsem zase chodil poté v lukách a hrál na ilétnu dokud mne rty a prsty nerozbolely. A opět mne udivoval pocit, že mne pokládá v ruce jiný nástroj. Navazuji s ním oboustraně stejně kletky a ostrasitý vztah jako Castaneda s dýkou dona Juana. Trpné dřevo, schopné přijímat jako ovočné plody sluneční žár, se rozesvětí mym rozebořeným nitrem. Je skrádlem i transformátorem, zkreslujícím i zesklujícím výron vnitřních hnutí. Kámen, vržený na nezdeřenou hladinu, i soudek oleje, vylitý do vzedmutých vln. Odarování a propletání v zakletí. Zdá se mi, že spojení flétny a mého dechu vytváří most, přes který lze přejít z svík a záchrany do krajin plných jasu. Nátroj se stává mediem, jehož prostřednictvím se projevují jiné světy, obklopují mne v stále houstnoucí sněti. Přichází, nskolik je přivídán. Přivolávám je, nskolik samy přichází jí. Postupně a nevyhnutelně zapadu do bezedných bažin. Šperk a ladná šíje nebo štíhlé zápěstí. Nejedná se vžebec o nějaké vrypy do nepopsané vostkové desky, i když k hledisku flétny je možné připustit a pochopit podobné egocentrické vyznění. Pohrívá si se mnou stejně jako já s ní. Z našeho dívčího spojení vzniká nové početí, podobné jíko vzniká čeně z mezihy škrátka a zápalky. Jako vžude jinde je ovšem nezmožné odlišit aktivní děst od pasivní, jednotlivé od všeobecného, míticele od mučeného, autora od jeho výtveru, zvuk od vzdachu, osobnost od davu a gav od nicoty. Našlapuji zlehka na hebky, živoucí podklad, a zatímco se měsíc v úpluku letce otírá jí bílé chomáčky oblaků, vylusuje drancou, pronikavou a neumělou, ničměně opravdovou a živoucí hudbu. Postevnené zadní vrátky se potichu zavírají. Beforemný panceř každodennosti ponálu a neznetelně mizí pod naléhavými dotyky tónů. Fin ulice stojí obnažený pod hvězdnou oblohou, a osmělost mého šdělu, zpočátku tak výrazná, pozvolna ztrácí své ostré obrys v přílivu očekávané naděje. Slezatá tonu v záplavě souditu bez hranic, aniž bych byl schopen reagovat, zda do mne vchází či jsem zde jeho zdrojem. Vzdalují se od všeho co znám a vytrávám.

Hudbu, která se líme z té ilétny, nelze nijek poštítout. Setva naleznu jakýsi záchytý bed a chystán se k aktu pojmenování, jíž je všechno jinak. Desítky prchavých příchutí nelze zachytit, prolínají se, promíňají jedna v druhou, spojují se v překvapivé útvary, zazáří a rychle mizí...

obětní rituál
 fysioleické vymášování
 tyrolská iylka
 evokativní počítacích strojů
 přivolávání děstě
 svět ticha
 propastná oproštěnost od citů
 krysař
 syrovost
 evlikání ptactva
 mrázivá bezútěšnost současných vesmírných myší
 středověcí pištei
 poselství v láhvích
 z jiného světa
 rokoková kravost
 skřípání podivných strojů
 tray na koruně skutečnosti
 extatické tanec dervišů
 zjemňující pročítěnost
 sole pro Salome
 pištění hledavek v laboratořích

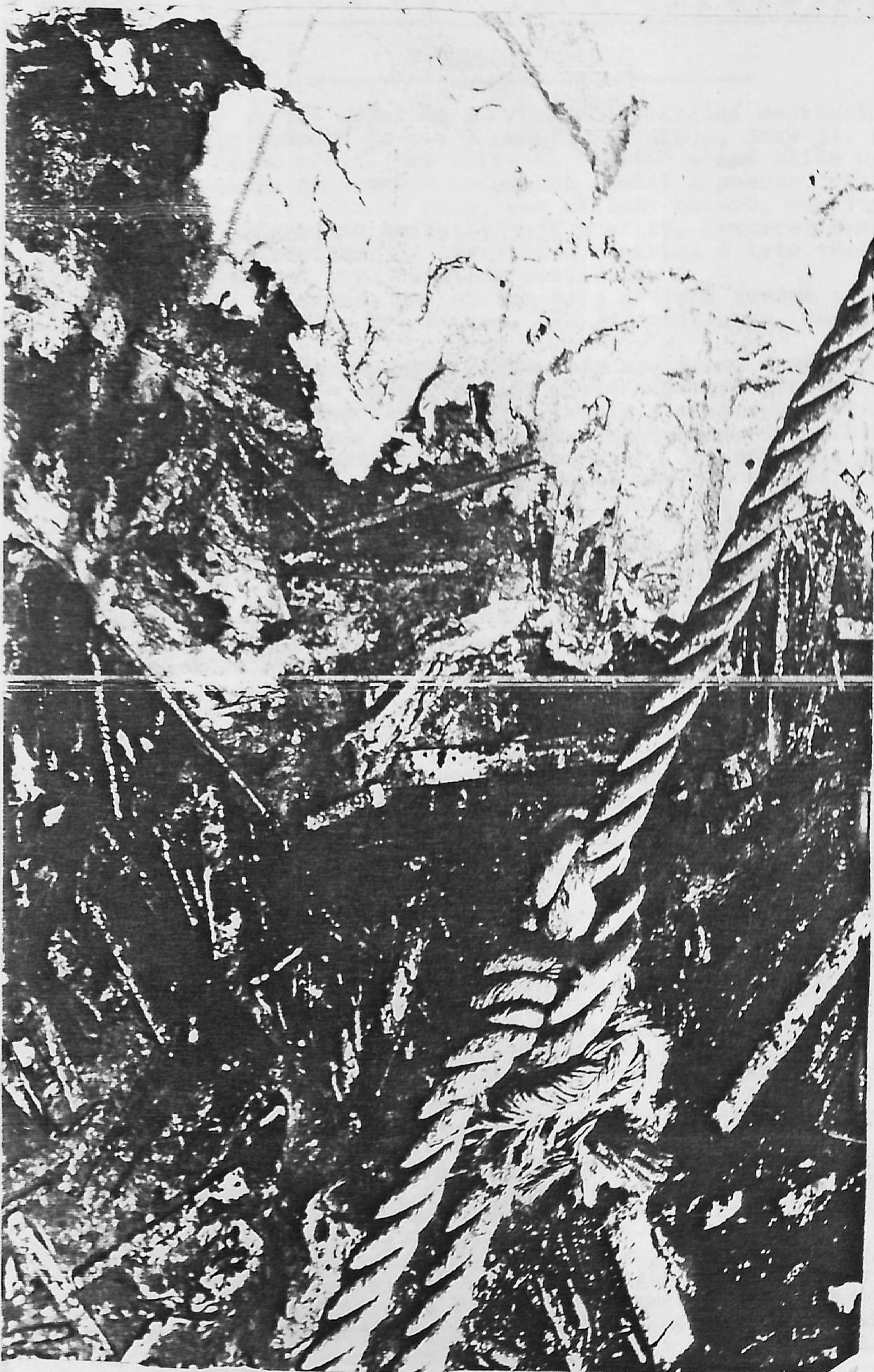
oplakávání toho, co ještě nebylo
 poliček do dotčné tváře
 říčem či Beli
 rozkvetlá louka
 pestyrský výjev z arkádie
 pestrobarevné balonky
 pláč nad hrobem
 dodekafonie
 obřadní nudba pigmejů
 Pink Floyd
 vymítání dásle
 dělnopisy a vysílačky
 chlebáč kouzelný roh
 vytí na měsíc
 hostina u potulní hereci
 skotská vřesoviště
 irské hospody
 vítr v opuštěném domě
 arabské tržiště s hlas muzikantů
 nepriznává věštba
 tichá ukolábkovka
 ráde starých
 vojenské ležení
 fakir a kobr
 parforní honba
 výboje elektronické hudby
 seriálkací formule
 premiéroví tacisty
 siesta pod olivou
 frak a stíhací sál
 teskné členství
 udusená podlaha a posvíceneky tanec
 oslava nádívčího žinu
 dudy trávajových dveří...

Robert Musil: Muž bez vlastnosti

Jenomže být pochyb o tom, že kdyby se dnes vrátil zde, aby mezi námi
 nastolil jisiciletou říši, ani jediný praktický a zkušený muž by te-
 mu nedváhoval, pokud by v ní vedle posledního soudu nebylo také pos-
 teráno o výkon trestu s pevnou vězením, o policii, řetězci, vojsku,
 o paragrafy na vlastizáru, o vlivní místa a co k tomu ještě patří,
 aby se nevypočítatelné výkony důležitily na dvě základní skutečnosti,
 že se budoucí obyvatel nebe spolehlivě dá přimět ke všemu, co se od ná-
 ho chce, také zastrašováním a přitohoním šroubů nebo podplácení
 jeho chtíče, zkrátka a dobré jediné "metodou sily".

... Velká ideea dnes náříří na příliš mnoho překážek; velká ideje jsou
 už dobré jen na to, aby si nevzajem překážely v znouzití, zíjeme, aby
 se tak faktio, ve stavu morálního míru ozbrojeného ideami...

... Možná, že právě ti, které nemohu vystát, dělají to, co jsou kdysi
 chtěli. Dělají to snad nesprávně, dělají to bezhlavě, jeden se bude
 tam, druhý onam, každý s myšlenkou v sobšku, kterou pokládá za jedi-
 nou svatou: každý z nich si připadá strašlivě chytrý a všechni do-
 hromady věří, že je doba odsouzena k noplodnosti. Ale možná, že je to
 obrácené a že každý z nich je kloupy, ale všechni dohromady že jsou
 plodní? Kdo se se, že se dnes každá pravda rodi rozložena do dvou proti-
 enádných psem nepravd, a to může být také způsob jak dospat k nado-
 sobaismu výsledku.

2. část

Student: Jaký je váš názor na TM /transcendentální meditaci/?

Hittleman: Náj "názor" je bezvýznamný. Je takový, jaký je. Pokud systém obsahuje čisté učení, pak svítí. "Čisté" učení blíže určuje jeho to, že adept neúsnívě a neuchylně pohání k poznání Vlastního já. Pokud následuje tuto povahu nemá, pak nijaký solář, použití na podporu a reklamu nenechou zajistit její přežití. Bezpočet takových systémů a organizací se již objevilo a zaniklo. O tyto vše se nestojíte. Běžte nad svým vlastním osvícením.

Další student: Je nutné, aby mantra byla udělena guruem nebo si dotyčný může vybrat z knihy nám mantru, jež jej přitahuje, aby pak s ní meditoval?

H: Pokud je hledající opravdu přitahován systému, v němž je mantra významným prvkem - pokud to tedy myslí všechny se sledováním cesty v její úplnosti a nepochrává si jen prostě s mantrou, protože je to právě v módě - pak musí vyt mantra předčasná guruem. Dynamika mantry je vrcholně jemná. Mantry jsou jako magnety, jež studenta přitahují k Vlastnímu já. Nezi guruem a adeptem se obvykle utváří vztah s guru zjišťuje adeptovu úroveň porozumění dřívě, než mu předá odpovídající mantru. Guru do mantry učí moc a tato moc physisky jako katalysátor aktivace mantry. Bezbytnou autoritu a moc toto učinit má jedině skutečný guru, takový, jenž nám dosáhl osvícení. Bez této autority může být mantra účinná při sklidnání myšli s myšlou a navození dočasného pokoje, nemile však poskytnout vrcholný prozitek, který je vtažováním studenta do mantry do té míry, že se s tím v řadě touto mantrou a setrvává ve stavu a a m o d h i /Vlastního já/. Po celou dobu je guru vnitřní k adeptovi vývoji a poskytuje mu nezbytné vedení /u-p-a-d-e-s-a/. Guru pokračuje v "tláčení" hledajícího zvoucí, zatímco mantra jej "vtahuje" zevnitř.

S: Kdo lze nalézt skutečně osvíceného gurua a mantrou?

H: Až bude třeba, abyste takového nalezli, objeví se.

Další student: Jak se dá usoudit, že osoba, dávající mantru, je skutečně způsobilá? Chci říci, že on může tvrdit, že je a že přináší k té či oné organizaci a byl cvičen takovým a takovým učitelem, jenž je zákon člověka, který je lidem gurua, ale jak to náleží ve skutečnosti vědět?

H: Rávěrujete své intuici. Vaše intuice je skutečným guruem vnitř, který vše vede.

S: Musím vás svěřit, že mysl používám mantru, ale necítím, že člověk, který mi mantru dal, je způsobilý ve smyslu, který jste naznačil. Někdy bych s mantrou pokračoval?

H: Zopaktejte se toho, kdo vám mantru predal.

S: Co když mne jenom odpověď neuspokojí?

H: Jakomile jste si jednou vybral gurua, musíte jemu či jí' bezpodmínečně důvěřovat. Ať už je odpověď na otázku jakékoli, musí být přijata. Pokud takovou důvěru nemáte, pak te pro vás není ten správný guru.

S: Co když mi člověk, jenž mi mantru dal, řekne, že k tomu má potřebnou autoritu, ale že je náhodou, a je guruem v klasickém smyslu?

H: Pak, jest už jsem řekl, může mantra předvést je náhodné výslechy. Musíte také pocítit, že opakování mantry po nácklik několik minut denně bez přijetí původních aspektů mantry - způsobu života, je pochybným a rostříštěným úsilím. Je to jako člověk, který opakovaně nácklik proti bolesti hlavy každé ráno a večer, aby se zosvětil bolesti, ale který zanedbává zjištění příčiny svých svých bolestí hlavy. Takto se mantra stává utišujícím prostředkem a nikeli lákem. Pokud je mantra využívána "utišujícím" způsobem, můžete libovolně použít slova t r a n s c e n d e s t ̄ i n ̄ i , ale ve skutečnosti nemáte mantra použít tak, aby "přesná" obyčejnou mysl v trvalém, kontinuálním

I.

Další student: nechápu zcela proč by směla být sámé činnost, když je dva jednou osobou a ne druhou. Slavíky a zvuk je tentýž bez o-něho ne to, kdo je dívá.

H: Dobře, je několik podstatných věcí, jinž je zde třeba porozumět. Zaprve, směra není pouhym uspokojením slobod; je zdrojem energie, který nesplní svůj nejvyšší smysl, pokud není správně aktivován. Zadruhé, guru nemusí být posuzován jako obyčejný muž či žena. Zřeku této, že i sám jako obyčejný člověk, ale guru tím že přesně tělo, mysl a ego, jiz nadříle není podroben těm zákonům, které vládnou člověku, jenž si není vědom své pravé podstaty. Jako těkový má guru jak autoritu tak i moc k vedení oněch hledajících, kteří pátrají po Vlastním já. Uvedu vám příklad toho, co miním autoritou. Nejdříve, ze vstoupíte do policejní stanice. Ukládete na seržanta, sedícího u stolu u dalšímu policiatovi příkádete: "Zatkniče tohoto muže!" Policie na vás zírá v úzamku a tak opakujete rozkaz: "Zatkniče tohoto muže!" Policie se zasmívají ani nepohně. Ale seržant se začne být o vás zdravý rozum a obávajíc se, že z vás nekouká nic dobrého, ukládce na vás a vydá policistovi tento rozkaz: "Zatkniče tohoto muže!" Policie vás okamžitě vezme do vazby a zkrátka se ocítíte za mřížemi. Rozkaz, který byl vdmí i seržantem vysloven, byl totižný. Ale jen seržant někdo už o řítu vyvolat skví. V tomtéž smyslu dříve však autorita aktivováním mantry u gurua.

Další student: Ve svých knihách /pozn.vyd.: Průvodce jógovou meditací a stupnům ke zdraví a klidu/ navrhujete, aby student používal mantru "OM". Iste mantra nevyžaduje guru?

H: OM je všeobsahující mantra. OM je všechno. Označuje stvoření, uchování a rozklad vesmíru. Jako těková může být výhodně využívána jako jádro meditace. Může být používána bez přímého předání gurua. Musíte si ovšem uvědomit, že opakování OM neznamená, že se zabýváte dplným systémem. Mantru jógy, jenž vyžaduje, aby se dotyčný upsal na kompletní stavbu Ptanažali. Tedy je vhodný čas, abych vám řekl, že Rama nebo Maharsi považoval za nejvyšší mantru "JÁ JSEM" /AHAM/. Je to jedno Vlastní já či moje a ten, kdo recituje tuto mantru, vyhlašuje, že Vlastní já je jeho pravou podstatou. "JÁ JSEM" je neprostou samozřejmostí.

Další student: Myslím, že to mohl být Krišnamurtha, kdo řekl, že kdybyste opakoval "Coca-Cola", můlo byť tentýž členek jako mantra. /Smich/

H: Ano, tentýž členek jako mantra, napředná guruem. Pokud si chcete ověřit členek, jaký mantra vytváří, můžete experimentovat s OM nebo JÁ JSEM, nebo jen klidně sedět po několik minut každý den a opakovat své cíle jedno... Vidím, že se někteří z vás usmívají, ale uvědomte si, že vše jedno je prosíknuté podstatou vaší bytosti a že může být velice účinné při zklidnění myslí a poskytnutí údoby pekoje. Vídlycky si však připomene, že zklidnění myslí a osízení srdečního tepu je dočasou poslouchou. Vyšlenky opět brzy povstancou, iluzorní svět se opět bude zádružný a Vlastní já bude nepoznatelné. Uvolnění není poznání.

S: Můžete dále vysvětlit, proč říkáte, že naplnění ve světě není možné? Věřím, že jsem ve svém životě poznal několik údoby naplnění.

H: Neplnění, pokoj a štěstí, o něm říkáte, že jste je poznal a které čas od času pozná každý, jsou poníjivé. Vše naplnění je neúplné, protože až se cítíte naplněn sebevíc, brzy poznáte, že potřebujete dodatečné naplnění. Až už proliváte jakýkoli pokoj myslí, brzy se projeví jako zhoršení a objeví se nová vřava; klid konokoli nemůže být ve světě trvalý. Proto jste také říkal, že jste "poznal několik údobí". Kdybyste skutečně poznal Neplnění, nepochlubte slavit v protikladu opakování neplnění. Štěstí hledá každý a lidé se zapojí do jakékoli myslitelné činnosti, aby prosili to, o čem usuzují, že to obsahuje štěstí. Protože však podstatou obyčejné myslí je z m ē a s, svět, který ohýbačná mysl prosíti, je entitu, v níž se všechny všeck

pevídý mění. Proto štěstí, obzvlášť v jeho činnosti nebo nebytímu nežádoucí vydržet nadlouho ty podmínky, jimiž týká něco činí atraktivní a přitažlivý, něčím hodnoucí všechnou pozornost, se mění; protože podmínky a vlastnosti jsou nestálé, nežádoucí atraktivnost vytváří. Proto a o vše láska pro obyčejného člověka - touha po novém objektu, nových situacích, nových činnostech - jsou nekonečné. Následkem toho nepřetržitě trpí, protože pokudž věří, že je na pokraji záležení štěstí, nebo že už je skutečně uchopení, protože se bud dílně rozplyne nebo jen muživě uhne těsně k dozoru.

Přestože k tomu dochází často, přece věří, že může ulovit cokoli hledá. Velmi pomalu si uvědomuje, že jeho situace je podobná té, v níž je člověk, pokoušející se snádat arat vody. Nechápá, že obyčejná mysl, entita, jež ho vyslal na nekonečný hon za štěstím ve světě, je toutéž entitou, jež svět projektuje, promítá. Skutečností je, že opravdovou podstatou lidí je Boh; svého Boha nechádza ve vzdájí ilusi, potřebuje se jen projevit jako Vlastní jí.

S : Proč tedy právě toule nejane schopní učinit?

H : Nikoli už i nikt to. Nejdří zde nic k činění. Míří rám.

S : To je obtížné.

H : Nejdří te obtížné a není to snadné. Jen to je. Co když adžete být jiného než Vlastní jí? Vyprávaje k dobu říká "je to obtížné".

Další student: Ale byt štěstí a smutný a proklívat utrpení a klid života. To právě je život.

H : Nemysli. Je to seznam zboží, jež vám bylo prodáno. Přišel snad život k vám a řekl: "Moji podstatou je být štěstí a smutný a vy máte získať svou činnost na proklívání něho štěstí a smutku?" Nikoli, vy jste rozlučili, že tomu tak je, či spíše tak bylo pro vás rozhodnuto.

S : Rány.

H : Koletivní obyčejnou myslí člověka, jež je něží vlastní součástí. Vědění ti, kdo jsou nevědomí o Vlastní jí, své skutečné podstatě, sijí ve stavu následujícího slova, označujícího existence, v němž člověk, zapomínající na svoji opravdovou podstatu, Vlastní jí, se ztotožňuje s myslí, připoutanou k tělu, jež existuje ve světě. Dovoluje této "mysli" manévrovat tímto tělem ve světě při hledání štěstí, naplnění a klidu. Hledání je poletilé, protože sílá, v níž se zdá být provozováno, je nekonečná, jak jsem již o tom hovořili. Tato nekonečnost či iluze je to, co se označuje jako rája.

S : Je to mysl, jež je pachatelem?

H : Mysl, myslící stroj, počítadlo, o kterém mluvíme jako o "obyčejné mysl", obyčejně ji odlišil od Ryží Inteligence, až přivlastníme neoměnou moc a jednající kloně jako všeobecnou vůdce, vše přeavěděnu, se když budete následovat její směr, povede vás k naplnění. Protože jste byli od času narození v nesčetných předchozích životech udržováni ve věti, že štěstí, dospěců a naplnění jsou skutečnými cíly života, dovolujete sami sobě n cestu se očarovat obyčejnou myslí a být hypnotizován jejími nekončícími sliby. Skutečnost, že vás vědění, s nímž přijlete do styku, nikdy neosahnete tohoto štěstí, jež bylo slibováno, vás neodstřílí od pokračování v nekonečných činnostech, jež vás jsou obyčejnou myslí diktovány. Když, čas od času, očít se záležete při dosažení konečného klidu, štěstí a naplnění, jež bylo slibováno, jste obyčejnou myslí přeavědováni, že vaše záhlášení je třeba přidat okolnostem, emoce, osudu, nescupnosti, karu a t.d. Nedokážete obvinít toho, kdo je viníkem nezpoznaní, že to, co o vás říkají mysl s libila, nedokáže splnit! Je to entita, jež vypořádává, až schopnost zabývat se pouze statistikou a vlastností, bez ohledu na to, jak důkladně, silně či abstraktně mohou tyto statistiky a kvality být. Jako teďová je naprostě neschopná poskytnout naplnění, jež slibuje. Její podstatní vada spočívá ve skutečnosti, že je schopna přeavědit vás vše znova, že je schopna poskytnout to, co hledáte. V prvních letech ži-

votejte učení společnat se na tuto obyčejnou mysl při nekutečňování všech mnohých věcí a vkládat do ní neomezenou dívávou. Ve skutečnosti ji zbožňujete. "Mysl člověk!" voláte. "Co je nad její možností?" Vaše naděje v ní vkládaná je neustále posilována vědci lidmi, s nimiž přijdete do styku. Každý hledá štěstí a každý společná na svoji obyčejnou mysl, aby mu poskytla nezbytné nosičování. Takto tedy pokračujete ve své odhadosti.

S : Nemozřejmě. Nemůžete ani zdít podezírat, že všechno je špatné.

H : Ne i to ani tak záležitost "špatnosti" jako spíše bezděčného spiknutí nebo "postrku" /put on/. Každý člověk "postrčí" dalšího člověka pomocí syndromu podobného "číselového novým číslem". Každý člověk protloučí k dalšímu s určitostí o různých způsobech, jak ve světě naldat štěstí a uspokojení. Kdo nefekne: "Hej, polkej chvíliko. Co když všechny tyto věci, které děláme a nejdáváme a vymýslíme, nevedou k tomu, co akutě čeně chceme a akutě čeně potřebujeme? Co jestli nás neče myslí po celý čas klimou?"

S : K takovému závěru lze těžko dospět. Když nemůžete vérit vlastní myslí, komu pak můžete vériti /smich/

Další student: Předpokládejme, že k takovému závěru dospějete - co potom?

H : Pak jste se "probudili" ze snění; iluze se zodiná rozpuštět; had se začne měnit zpět v provoz. Stáváte se hledajícím. Můžete být dovedeni k jízce či podobné praxi. Pokud se tak stane, budete instruováni v onces technických, jak zkoumají povaha obyčejné myslí.

S : Co se pak stane s myslí? Už dál nefunguje?

H : Ta nikdy nefungovala. Abyste toto pochopili, musíte vědět, co je to mysl; musíte vypátrat, odkud povídává, musíte vinnat její povahu.

S : Když ale zkoumáte mysl, používáte ke zkoumání zase jen mysl?

H : Ano. Povídala myslí se pozdá skrze její zkoumání sebe samou aby toho docílila, musí se mysl obrátit *s o v n i t f*. Pokud student vytrvá v tento obrácení myslí dovnitř, aby prozkoumal její vlastní zdroj a povahu, je způsob evicena Vlastním já.

Další student: Když jste predstí: "Poznejte, co je mysl!" Kdo vykonává to "vědomí"? "Zná" mysl sama sebe?

H : Přidajme veliké *P* k onomu slovu a řekněme "Poznání." Obyčejná mysl neříká nikdy nic. Je ochopna vědět jen o všech. Nemá nikdy plně dokonale něco pochopit, o poznat jen podstatu, protože žádá nízky a nižší *s p l y n o u t*. Její funkce je analyrovat, rozlišovat, zkoumat, rozehnávat, vybírávat, soudit atd. fungovat tímto způsobem vyhleduje vztah subjekt-objekt všemi věcmi. Iedy bez ohledu na to, jak je zkoumání ještě či abstraktní, musí zástávat vně nebo stranou toho, co prozkoumává. Aby se však chopila své podstaty něčeho, musela by s tím splýnout či docílit s tím jogy. Mysl a myslí vás mohou informovat o tvaru, pochu, barvě, chuti a tkání jablka. Tyto jace se ale pouhými vlastnostmi, věcmi jablka. Co je *p o d a t a t o u*, základem jablka? Když se to dozvěděl, musel by se dotýkat *s i á t* jablka. Když stále se jablkem je stav subjekt-objekt rozpuštěn. Protože je stav subjekt-objekt srovnán s obyčejnou myslí, je i ta rozpuštěna. Odgovědi na vás otázku je, že není ani ten, kdo zná, ani to, co je poznáno. Je jen Universální mysl, Nepodařitelný rozum, Ryží vědomí, Vlastní já.

Další student: Nikáte, že Vlastní já - já bych řekl "žil" - je čistým slabenem a já podváděnou věm, že je to pravda. Nemá však obyčejná mysl obrazem jediný! Ona tím říči, že jestliže je nás mysl odpovědná za naše utrpení, proč všebec vědla v existenci?

S : Váš se zdá, že existuje. Zjistěte, zda opravdu existuje. Přárejte.

S : Já ne vás ale ted sluhám, takže musím vyslovovat myšlenky, jelž mi přichází zej na mysl.

H : Vypátrajte, odkud přichází zej na myšlenky. Zjistěte, zda máte mysl. Věříte, že "myšlenky" putují "mysli" jako vlak projíždí tunelem. To jsou iluze. Zdají se být skutečnými, jako se iluze zdají být skutečnými. Když kouzlařík provede provoz v holi, říkáte, že vidíte neda,

vše věk, ze ve skutečnosti je to iluze. Když je nad proměnou svého původního podoru provoz, řeknete: "Vždy jsem věděl, že je to provez". Když vychází slunce, ptáte se, "Kam se strelila temnota" Nicoli, temnota je prostě nepřítomnost světla. Když poznáte Vlastní já, znáte podobně i iluze, že jste tele a mysl, existujete ve světě.

S : Ztratíte svou "mysl" dozlovně?

H : Nic není ztraceno. Co je ilusorní, nemůže být ztraceno.

S : A jste schopen i nedále fungovat?

H : Vidíte což obyčejné myslí? Dokonce i nyní vás donutí, abyste se začaly především ilusi, místo skutečnosti. Nejím vás více rezprávět o svých poutech, než o vysvobození. Studenti jsou vždy udíveni, když se poprvé z učení jogy dovedí, že obyčejná mysl o světě, který si projektuje, jsou iluze. Jak ale pokročí s praxí, jsou potom d o - k o n c e jeho věci udíveni, že tyto věci povazovali dříve za s k u t e č n é ! Iaké když některí studenti poprvé slyší tuto náruku - že svět je neskutečný v konečném smyslu, který zde probíráme, - začnou vymýšlet různé způsoby, jak svět změnit či zrušit skrze to, co povídají ze "což myslí". Iakové snemy jsou ale pošetilé a jen zvětšují jejich znepokojevání. Nechápu, že je nutné vypátrat z d r o j iluse ponorením se ke k o f e n ã m myslí, k onomu místu, z kterého povstává.

S : Cítím se v životě naprostě spokojena. Jsem velmi šťastně vdaná, mám /jiná/ dceru a tri děti. Neřekla bych, že trpím. Po kurzu chodím kvůli Metta-józe. Má několik tělesných problémů, jež se snadně překonat a to je vše.

H : To je v porádku. Kurz Metta-jógy vám ponděl. Je zbytečné, abyste nově věděvaly tyto diskusní kroužky. Navrhují vám, abyste k nám na pláž a užili si slunce, jež nám dnes proje. /Iste studentka opustila klubovnu/.

Další student: Nebylo by pro ni lépe, kdyby zde zůstala?

H : Chtěla odepřít. Nemělo cenu ji zadržovat.

S : Myslíte, že podvědomě hledá?

H : Všichni hledají. Ona nyní hledá své naplnění vnučákové. Až "nás dozrají, "probudí se" a její vědomí se obrátí dovnitř.

Další student: Všiml jsem si, že jste tehdy použil výrazu ř e s a e v d o m ē . Neznámenají tato slova, že "mysl" je?

H : Zaprve si uvědomte skutečnost, že slova jsou nejnevhodnějším prostředkem k vyjádření podstaty světa a Vlastního já. Jiní se snažíme hromadou popsat okrajený. Vysvětlil jsem vám, že tato slova, jež často činí učení jogy akakový a protikladný, jsou nezbytná pro účely diskuse a důstojné instruktáže. Nekoněčně dřívejší podobou vedení a učení je mlčení. Meditace se koná mlčky. Pedatata májí a nájických stavů vysvětluji za použití ilusivních pojmu "myšli", zahrnujících i "čas" a "prostor". Mým hlavním cílem příjem není předvídět mysl a vrhnout se do nekonečných diskusí. Chci vás přesuďit o účinnosti meditace. Veďtej "pokrok" při vašem hledání je dosažení meditaci, ať už aktivní nebo pasivní. Tak používám mnoha pomocík, aby vás detracoval k meditaci. Právě tel jsem na příklad použil slova p o k r o k . A hač na to vám zase řeknu, že ve skutečnosti žádný "pokrok" neexistuje. Mí poznání Vlastního já se žádný pokrok nedá. J S T B Vlastní já, vždy jste Vlastní já byli a nikdy nemůžete být nic jiného, než Vlastní já. Když Vlastní já m lo být něco CONSULTANTNÉHO TOU ČI ONOU činností nebo úsilím, nemohlo by to být skutečné a věrné; nemohlo by být vaši pravou podstatou. Jak můžete být mimo svou vlastní podstatu? A tak k vám jednou dechem aluvia z obvodu kruhu a vykládám o "pokroku" a hned na to k vám aluvia ze středu kruhu a vysvětluji, že ve skutečnosti p o k r o k n e e x i s t u j e . Rohnuji se nezi podmínka mi, jak se jeví v nájickém stavu /obvod kruhu/ a v nepodmíněném polstě Vlastního já /střed kruhu/. Takovýto přebíhání sestává tam v určitém bodu stohu vaší obyčejnou mysl dovnitř ke středu. Pokud budu schopen přiznánout vás třeba jen na krátkou chvíli, bude to pro vás pravodělá užitost. Všechny pochybnosti o pravdě toho, co jsem vám svě-

Fili, se skutečně rozplynou. Když jste pěk zvájí obyčejnou myslí stržení zpět na obvod, pochyby se vrátí. Vrátí se však s menší silou. Tante pochyb tam a zpět, spojeny s opravdovou meditací, vám dovolí pobývat ve středu stíše delší dobu. Největší ze všech divů a záhad je to, že když jste ve středu, uvědomujete si, že jste ve středu /že jsi byl, i když jste snil o tom, že jste na obvodu /ve světě/. Z obvodu si můžete představit existenci středu, jak jsme o tom již novorili. Ale ze středu žádný obvod neexistuje; ve skutečnosti není ani žádný střed. Je jenom Vl etní já.

S: Jste vy vždycky ve středu?

H: Ne, ozfajejte, stejně jako vy. Jak by to bylo možné, abyste soustavně neznamal zdroj své existence?

S: Já o něm vždycky nevím.

H: Vypátrejte, kdo je ten, jenž Fíká, že "neví". V okamžiku, kdy to vypátráte, poznáte, že jste, a vždycky jste byl ve středu.

S: Často nás řídíte, abychom vypítrali, "kdo o jsem" a "kde o jsem".

H: Ano, vypadá to jako dvě otázky, ale ve skutečnosti jsou totožné. Když vypínde kdo o jste, víte o dku d "já" povstává a naopak, když víte kde je vále "já", znáte jeho podstatu, chápate, jak vále "já" je vynálezem, vymyslem obyčejné myslí. Tak každá z těchto otázek nás povede k témuž bodu. Moje učení obsahuje sebezpytujucí metodu Ramanu Narashí. Byl to velký indický světec a učitel tohoto století /1879-1950/. Jeho základní technikou bylo sebezpytování /vichara/, jež spodívá ve studentově vypítvání se sám sebe: "Kdo jsem?" anebo "Kde jsem?" To si vynucuje neustálé obracení myslí dovnitř. Lidé se vypítvají tisíce otázek o věcech, jež jsou jejich skutečně podstatě cizí, věří, že odpovědi na tyto otázky je nákonec Jovedou k nějaké neobvyčejné významné pravdě. Avšak tyto odpovědi vedou jen k vícem otázkám, bez konce. Ve skutečnosti je zdekzodpovězení jediná otázka: "Kdo-nebo kde jaem?" Odpověď na tuto otázkou učini konec všeemu dalšímu vypítvání.

S: Můžete mi říci, kdo jsem?

H: Postavte se na svoji předzahrádku a vyptáváte se kolemjdoucích, kudy se dostanete k vám domů? Fekli by vám, že už jste doma.

S: Je to pro mne velmi matoucí, že jsem někde a nevím o tom. /smich/

H: Zanechte fantasií obyčejné myslí o "vědění" a "zmatení". Tyto výmysly obyčejné myslí s vám i nemají nic společného.

S: Prot jaem tedy zmateny?

H: Najdete, kdo je ten, jenž protívá zmatení.

Další student: Jak to lze najít? Jak se pátrá?

H: Ano, to je případná otázka: "Jak?" Musíte říci, že jako skupině vám to trvalo dlečno, než jste ji vyslovili. Obyčejná myslí tuto otázkou odklidí nebo se ji vyhýbí. V oném pátrání "Kdo" a "Kde" vycituje jasné ohrožení, protože může vydatit v odhalení její iluzorní povahy. A která entita by chtěla predsedat svému vlastnímu zrušení? Technika je taková, že oné době, kterou si denně vyhrazíte pro meditaci, se sám sebe zlčky zeptáte "Kdo jsem?" Tuto otázkou počítáte, obyčejná mysl, osmitá jako "nologický vstup." Reaguje tedy okamžitě zmatení současného umístění vašeho tělesného organisu. Tuto odenu vykonává mysl ve své nevyklé poloze obrácení do vnitřku. Zmatení umístění těla však není odpověď, kterou hledáme. Pokoušíme se určit, odkud povídá "já". Proto otázkou zopakujeme: "Kde jsem?" a počítáte odpoví "U jsem ti to řekl. Sedíš tady..." A tak zopakujeme otázkou znova a znova. Přitom musíte být velmi pozorní a nesmíte dovolit myslí, aby stratila o otázkou zájem a zatoulala se k jiným událostem. Pokaždé, když zjistíte, že bloudí, musíte ji přitáhnout zpět k otázce. Nakonec nadejde ten okamžik, kdy mysl, vyčerpaná neustálým znovuopakováním otázky a neschopná poskytnout odpověď, jež by ji umožnilo osvobodit se a obnovit svůj

- 31
- chvytlý, šílený ponyk, se obrátí d e v n i t ř . Tento okamžik přede-
tavuje významný vývoj; od tohoto okamžiku jste schopní začít V ē -
d ē t .
- S : Nechyte by pro vás možné, říci nám přímo, kde hledat a ušetřit nás
tak zápacu, jenž je součástí tohoto procesu?
- H : Ne. Neexistují žádné ústně sdělitelné směry, "ukazující" cestu. "Ces-
ta" je viděna při meditaci, protože je ten proces nepostředitelný.
- další student: Vím ze skutečnosti, že se mysl při meditaci praxí dří-
vědědat jen velmi těžko.
- H : Samozřejmě. Divoký kůň, nespoutaně běhající po celý svůj život, bude
současně odporovat každému pokusu o ovládnutí. Taková je i situace s
obyčejnou myslí. Můžete ji těž přirovnat k divoké opici, polštářem
rojem vše. Dokud si dovedete představit tvora v takovém stavu, vy-
tulíte, čemu je mysl podobná. Je to právě tato neovládatelná divo-
kost a rezistence obyčejné myslí, v níž je naustále obrácena do
vnějšku a v níž vystakuje jako zeufalá opice, o níž jsme tedy sluhu-
li, jde vše nemilosrdně připoutává k vnějšímu světu a zabíránuje v
pozadí kdo a kde jste. Všechny pokusy změnit tento stav se setkají
se silou obyčejné myslí a nejdivočejí im odporem. Začátečníci v me-
ditaci jsou si tohoto odporu dobře vědomi. Často tak, jak se blíží
čas vymezeny meditaci, zjištějí, že každá malichernost náhlě naújvá-
na významu. Tímto způsobem obyčejná mysl současně bojuje, aby zadrž-
nila svou podrovení a konečnou odlálení. Možete se s její i machi-
nacemi oboznámit a vytrvat ve svém cvičení.
- S : Jak dlouho může trvat, než se mysl obrátí dovnitř?
- H : Délce dělat žádné předpovědi, ani to není nutné. U každé osoby je
stav vědomí a zralosti odlišný.
- další student: Nikdy jsem opravdově nemeditoval, i když jsem to několika-
krát zkoušel. Vím, že moje mysl je skutečně divoká a myslí, že u-
mě ře věci vodou vyvijet velmi pomalu.
- H : Takhle nevíte. Všechny takové spekulace dotčeného odvádějí od toho,
co musí být vykonáno. Začnete opravdu meditovat t e d a nepekou-
tejte se odsadovat stav svého vědomí. Co tu znamená čast aktívnej a
pasivní meditace je skutečný zájemcem /business/ našeho života.
- další student: Nikdy jsem nepracoval s myslí, aby byla ovládána dovnitř a u-
potíčena po významnější dobu při první meditaci?
- H : Rozhodač. Ale opět, takové spekulace nemají žádný smysl. Představu-
jí jen další dařovací a zdržovací manévr obyčejné myslí.
- S : Předpokládám, že uspijeme v obrácení dovnitř. Jak pozdě, co můžem
dělat nebo jak pokračovat?
- H : Budete určitě veden zevnitř a možná i zvnějšku objevitím se prů-
vodečným. Proces přetvorí, i, ke kterému od vnitřního obrácení obyčej-
né myslí dochází, je přirozený jako dýchání. Nemáte starosti. Jen
vytrvejte ve svém opravdovém výeviku.
- S : Je deset až patnáct minut denně pro tuto dobrodružství?
- H : Začněte s činnou, co je počínat. Při každém sesání pokračujte, do-
kud se neuvádíte. Ze začátku může být pátrání "Kdo jsem?" - či jakýko-
lik jiný postup, který používáte - omezeno na onen čas, kdy tělo sedí-
te jílnou nebo dvakrát denně. Toto označují jako "pasivní meditaci".
Je čase však sjistit, že "jádro" vaší meditace - totiž to, co jste
si vymysleli pro meditační cvičení - se začíná objevovat i během vašich
běžných světských činnostech. Začněte rozpoznávat, že seitec je
vaši pravou podstatou a že se v meditativním stavu pocížíte vždy.

konec prvního dne - pokračování příště.

32

JOSSEPH CAMPBELL : C.G. JUNG

Úvod k výběru z Jungových děl, přeložených do angličtiny a uspořádaných R.F.C. Hullom. Viking Press, New York 1971.

I. Dětství a studentská éra 1875-1900

Carl Gustav Jung se narodil 26. července 1875 v Kessvili ve Švýcarsku u Bodamského jezera. Dědeček z otcovy strany, po kterém dostal jméno, se vyděšoval z Německa v roce 1822, když mu Alexander von Humboldt zapříklad jmenoval profesorem chirurgie na basilejské universitě. Jeho otec, Johann Paul Achilles Jung (1842-1896), byl duchovním, a matka, Emilie Preiswerk Jungová (1848-1923), byla z patricijské basilejské rodiny. Když byly císařem čtyři roky, přestěhovali se rodiče do Klein-Hüningenu u Basileje, a tam zatála jeho výchova. Otec ho vyučoval latíně a matka, jak vypráví v knize autobiografické reminiscencii "Vzpomínky, sny, reflexe", mu četla o exotických náboženstvích z ilustrované dětské knihy, ke které se neustále vracel, fascinovaný odrážky hindských božstev.

V časném mládí pomyslel Jung na to, že se stane archeologem. Ické teologie ho nejmínila, ačkoli v poněkud jiném smyslu než otce, protože pojetí Kristova života jako jediného rozhodujícího rysu v dramatu Boha a člověka pokládal za zprouevnění se Kristovu vlastnímu učení, že Duch svatý převzne po jeho smrti jeho místo mezi lidmi. Ještě považoval za člověka, proto bud za myticiho se nebo za mluvčího Duchu svatého, který je "zjevením nepoznatelného Boha".

Jednoho dne narazil v knihovně otcova příteli ze studií na malou knížku, zabývající se spiritiatickými jevy, a okamžitě se pro ně zapálil a nechal se jimi vztěbat; jevy, které zde byly popisovány, mu připomínaly příběhy, které slyšelával na Švýcarském venkově od raného dětství. Když věděl, že podobné příběhy byly hlášeny ze všech částí světa. Nebyly odt vytvořené náboženské pověřivosti, jelikož náboženská učení se od sebe liší a tato vyprávění si byla napak velmi podobná. Pomyšlil si, že musí být nějak spojeny s objektivním chováním psychy. Se vzníceným zájmem hltavého tetila mezi kamarády se však setkával jen s odporem k tomuto tématu, a tento podivný odpor ho udíloval.

"Měl jsem pocit," prohlásil později, "že jsem dorazil až na kraj světa; to, co ve mně vytvářelo spalující zájem, nebylo pro ostatní bud něčím nebo to bylo přičinou hrůzy. Hrůzy z čeho? Nedokázal jsem si to vysvětlit. V myšlence, a by mohly existovat události, které překračovaly obecné kategorie prostoru, času a kausality, nebylo konec konču nic převrťstvitého ani nesmyslného. Vědělo se, že zvířata tuší předem přicházející bouři a zemětřesení. Hovorilo se o snech, které předvídaly smrt jiných osob, o nadinách, které se zastavily v okamžiku smrti, sklonicích, které se rozvíjely v kritických okamžicích. Všechny tyto věci byly ve světě dětství pokládány za dáné. A tedy jsem byl zřejmě jediným člověkem, který o nich věbec něco součal. Ve všé vzdělosti jsem se nakonec ptal: kde nebo do jeho světa jsem to doklopýtal. Bylo mi jasné, že městský svět nevěděl věbec nic o světě venkova, o skutečném světě hor, lesů a řek, zvířat a "nejich myšlenek" - rostlin a krystalů. Neleží jsem v tomto vysvětlení útchu. Podporovalo moji sebeduštu."

rokud vám, není známo, co rozhodlo, že tento mladý učenec a filosoficky skloný zábal studovat medicinu. Způsobil to možná impozující příklad vynikajícího dědečka a dceři Humboldta. On sám všecky popsal podivné události, které vedly v posledních měsících jeho lékařských studií k rozhodnutí vzdát se lékařství a chirurgie a věnovat se psychiatrii.

Zatímco navštěvoval povinné pře násyky, četl o nedělních čtištích Goetha, Ritschla, Schopenhauera a Nietzsche; ale i myslí slyšoval, že když se pokoušel o těchto autorech hovorit s přáteli, nechce o nich nikdo nic slyšet. To, co jeho přátelé požadovali, byly fakta, a vše, co pro ně měl on, byly jen novinky. Tak všecky k nim jednoho dne přišlo něco, co bylo tak chladné a tvrdé jako ocel.

"Byl jsem ve svém pokoji a dceře do jídelny byly například otevřené. Jen matka u okna seděla plakat. Hněle se ozvala následující rána, jako výstrel z pistole, a kouzlený oficiální stolek velel, aby se rozbíjel od kraje až ke středu. - Stál z pravděpodobně oficiálního dřeva, vyzávající a vysychající již desítky let." a další dva týdny mohlo mnoho studentů medicíny, když se včera vrátil domů, matku, čtrnáctiletou sestru a sluhu ve velkém rozrušení. Aci hodlou předtím se z blízkosti tělesa kredence ozvala ohlušující rána. Zejména kredenc proskounily a neobjevil, nic neobvyklého, ale Jung několikrát v kožitě na cíleba kuchynský nábytek s ocelovou čepelí, rozlomenou na kusy: v jednom koutě mohlo nalezl rukojet a v ostatních třech rozřízenou jednu kousku čepeli. Až do konce života si pak echoval fragmenty tohoto konkrétního faktu.

O několik týdnů později se dospěl i k příbuzným, kteří se zabývali spiritistickými seancemi s pohybem stolu, a kteří cílí k diopacie medium, dívčičky, kterému bylo dleho pár patnáct a které vytvářely somnambulistické stavu a spiritistické fenomény. Jung byl na tyto vědárky pozván a okamžitě ho napadlo, že projevy v metině domě by mohly být nějak spojeny s tímto osudem. Zúčastnil se v dalších dvou letech mnoha seancí a puntíkásky si při nich díval pozorně, až nakonec, když ne jiné citlivě, o jí opouštějí schopnosti, začal podevát, a Jung prestol na seance docházet.

Následujícího dne k slavnostní zkoušce. Jeho profesor na psychiatrii nebyl potěšen jeho názoru "právě podnášející". V lektorském světě jeho doby se psychiatrif pohrdalo, a tak si Jung nechal učebnicí psychiatrie, *Krafft-Ebingova Lehrbuch der Psychiatrie*, kterou otvíral a nepřijímal věnující myšlenkami, až nakonec. "No, podivně se tedy, co mi náleží říci psychiatrie?"

ned v úvodu psal: "Pravděpodobně v důsledku zvláštnosti svého objektu a neúplného vývojového stavu jsou učebnice psychiatrie okolkované víceméně subjektivní charakteristikou." A o několik díadel dříve nazval Krafft-Ebing psychozay "chorobou osobnosti". Srdeč jeho čtenáře začalo být ryc leži. Musel se postavit a zhluboka nadechnout. Byl neumírně vzrušen; "v záblatu iluminace", říká, "mě bylo zcela jasné, že jediným možným cílem je pro mne psychiatrie." Pouze vnf se nacházela empirická oblast, společná duchovním a biologickým faktům.

2. Matur a vědec: První období 1900-1907

Sebrané spisy: *Svazek I. Psychiatrická studie /1902-6/*

Svazek II. Experimentální výzkumy /1904-7/

10. prosince 1900 přijal pětačtyřiletý Carl Jung místo jako první asistent na arghoského psychiatrické klinice v Curychu, u Eugena Bleuler, kterého po celý svůj život všechno uznával jako jednoho ze svých dvou otců; druhým byl Pierre Janet, u kterého studoval jeden semestr v roce 1902 v Salpeterié v Paříži. Od vedení Bleulerova dokončil v roce 1902 svou disertační práci "o psychologii a patologii tak zvaných okultních jevů", v níž analýzoval medium a seance ze svého dvouletého dobrodravství v okultním světě, a doplnil ji plenětem jíž dříve publikovaných studií o somnambulismu, hystero-epilepsii, amnésii a ostatních příbožných soumráčených stavů. Je pozoruhodné, že jíž v této nejrannější práci se objevuje prinejednou pět většinu následujících, které se vydajou později jako leitmotivy v rámci Jungova myšlení.

První námitka je autonómie nevědomých psychických oblastí. Při stevech senicennabulismu nebo roztřítosti mohou takové autonomy prvky převzít kontrolu a vytvářet různé typy "autonomie": halucinační vise, pocity nebo hlasy - které mohou být interpretovány jako duševní, autonome polohy, psaní a podobná. Jestliže se kompozice takových autonóm nenachází přílohou aby poslali, aby z nich vankmenut druhé, "nevědomé" osobnosti, která se mohou později stát v uvolněném stavu dominantní. V základu psychoterapie existuje fakt, že především Jung a vlastní zkušenosti, byl schopen v jejich nadřívných prologických identifikovat zdroje mnoha jujících fantazií; a dále zpozoroval, že v pubertě, kdy se formuje budoucí ego-komplex, nejaceu podobně rozvojení minoridným řípadlem.

Toto zjištění mi umožnilo propracovat druhou myšlenku, která byla určena k tomu, aby v jeho myšlení zaujala důležité místo: psychologická poručna, která má teleologický význam, t.zn., tisková poručna, která je přechodná a vykazuje se jen v příběhu krize, ochranná, ale přitom ukažující kupředu, dřív individuum, které by jinak nevyhnutelně podlehlo hrozobě prosíření, "prostředky k vítězství".

Třetí a čtvrtá myšlenka, demonstrováná již v této práci nespočívala jen v tom, že návědomí je nositelem vzpomínek pro vědomí ztracených, ale že je rovněž jasnozřivým činitellem vnímavosti, "dalece přesahující vědomou mysl", což je citát z francouzského psychiatra Alfreda Bineta, podle jehož kalkulaci je "nevědomá vlnavost hysterického pacienta v jistých okamžicích podstatně ostřejší než u normálního člověka."

A nakonec Jung v této první práci své dlouhé kariéry pojmenoval, že základné mytologické pojetí vesmíru, o kterém jednoho dne mladé medium prohlásilo, že jí bylo "zjeveno" duchy, připomínalo jiné okultní "systémy", roztroušené po různých dílech, ke kterým neměla divka žádny přístup. Její systém, utvořený z dílenců, které získala z různých, zjistitelných zdrojů, byl složen donucenou pod nebo za oblastí její vědomé myslí a předložen ji již jako hotová představa. Jung z toho učinil závěr, který pak daleko rozvíjel v pozdějších dílech, že lidské psyché je vrozena modelující síla, která může v různých časech a místech, aniž by s nimi byla v nějakém spojení, spontánně vyvíjet podobné fantazijské konstelace, takže, jak se výjednává podráží, "by se dalo skoro říci, že kdyby byly vekteré tradice na světě jediným řezením pferušeny, začalo by již v další generaci vznikat celá mytologie a dějinay náboženství."

V roce 1903 začal tento nadaný alchymik na burghözlinské klinice laboratoř experimentální psychopatologie, kde podnikl s jistým množstvím studentů a s dr. Franzem Linkinem jako spolupracovníkem výzkum psychických reakcí ze pomocí asociočních testů. Základním konceptem, podpírajícím tento metodu, by "pocitový tonus" /Bleulerův termín/ "afektivní stav, doprovázený somatickou stimulací"/, jako výsající síla, která udržovala po-kromadou konstelace myšlenek, ať už ve vědomé nebo nevědomé myslí, zároveň vědomé ego a věškeré myšlenky, které se k němu vztahovaly, takovým způsobem, aby se tato vše stalo jediným "pocitovým komplexem."

"Go", tvrdí Jung ve východní práci tohoto období, "Dementia praecox a její psychologie", kterou později nazval Freudovi, "je psychologickým výrazem pevně spojených kombinací všech tělesných pocitů. Vlastní osobnost je proto tím nejpevnějším a nejsilnějším komplexem, a /nakolik to dobré združení umožňuje/ odolá v em psychologickým bouřím." Ale: "Realita se postará o to, aby pokojný cyklus egocentrických myšlenek byl nepřetržitě pferušen myšlenkami se s lávou pocitovým tónem, to znázorňuje afekty. Situace, v níž nerozí nebezpečí, zatlačí stranou poklidnou hru myšlenek a nahradí je komplexem jiných myšlenek s velmi silným pocitovým tónem. Nový komplex pak zatlačí vše ostatní do pozadí a stane se nejzajetelnějším, protože scela zapoví všechny ostatní myšlenky." Dotykání se a aktivaci pocitových asociací ovlahuje slovní test skryté "fakta" ze života člověka, který se mu podrobil. Právě díky reakcím na roné publikace, týkající se tohoto problému, získal první profesionální reputaci.

V roce 1903 se oženil s Annou Rauschenbachovou, která se pak stala matkou čtyř dcer a jednoho syna, a zůstala jeho blízkou spolupracovnicí až do své smrti v roce 1955. Dva roky po sněsku se stal na klinice primářem a byl jmenován profesorem psychiatrie na universitě v Curychu, kde se zabýval hlavně hypnózou a výzkumem somnambulismu, automatismu, hysterie a podobně. V důsledku malého zážruku, ke kterému došlo při jednání jeho přednášce, získala jeho privátní praxe někdy většles.

Jednoho dne vešla do místnosti jana středního věku s berlesí, podpiranou sluncečnou. Již sedmdesát let trpěla bolestivou paralytickou levou nohou. Když ji Jung posadil do pohodlného křesla a požádal ji, aby vyprávěla svůj příběh, nacházela do takových dlouhých podrobností, že ji nakonec byl nuten přerušit: "Na delší dobu již nemáme dost času, synu vás hypnotizuj ji." Zavřela oči a upadla do hlubokého transtu, zatím by všebec k hypnóze doš-

le, a pokračovala při tom ve svém vyprávění, uvádějíc nejpozoruhodnější sny. Situace pro zosteného mladého instruktora se před očky dvaceti studentů stávala stále častější. Když se jí pokoušel bez doporuču prodat, polekal se. Probudila se až asi po deseti minutách, zostená a se závratí. Jung na ni promluvil: "Jsem lékař a všechno je v pořádku". V tom okamžiku vykřikla "Jsem vyléčená!", odhodila berle, vstala a začala chodit. V záplavě rusek řekl Jung studentům: "Právě jste byli svědky, že ho se dá dosáhnout hypnóza!", očkoli neměl ve skutečnosti ani nejmenší tušení jak se vše přihodilo. Žena odešla v nejlepší náladi, aby vžduše vyprávěla o svém uzdravení a on samy jako moči čaroděj.

J. Lékař a vědec: první období /1907-1914/

Sobrané spisy: Svazek III. Psychogenéze duševní choroby /1907-11/1914 až 1939/1957-8/

Ivazek IV. Freud a psychoanalýza /1906-12/13-30/1949/
Svazek V. Symboly transformace /I.1/II. II.1912/52/

Jungovo seznámení s Freudevými spisy začalo v roce 1900, v roce vydání Výkladu snu, který si přečetl na Bleulerovu podnět, ale který ještě nebyl připraven ocenit. O tři roky později se ke knize vrátil a zjistil, že nabízela nejlepší vysvětlení a e c u a n i s m u represi, zjištěných při jeho experimentech se slovními asociacemi, které mohl nalézt. Nedokázal však přijmout Freudevou neustálé stotežňování o b s a h u represi se sexuálním traumatem, protože se ve své práci seznámil s mnoha případy, v kterých - abychom citovali jeho slova - otácka sexuality hrála podřízenou úlohu a do popředí vystupovaly jiné faktory - na příklad problém společenského přispěsobení, tlak tragických životních okolností, otácka prestiže atd.".

V roce 1905 navázal Jung kontakt s Freudem tím, že mu zaslal scénar svých časových přecí, nazvaný "kouzlo slovních asociací", na který Freud reagoval a Jung odjel do Vídně, aby ho navštívil. Jejich odpoledne se setkali a hovořili prakticky bez přestávky třináct hodin.

Následující rok mu Jung zaslal svoji monografii "Dementie praecox a její psychologie", a byl znova pozván do Vídně, tentokrát se svojí ženou. Události nesly nový směr.

"Když jsem se svou mladou a štěstnou ženou přijel do Vídně", řekl Jung svému hostu, dr. Johnnu Millinskemu v roce 1957, "navštívil nás Freud v hotelu a přinesl nám send květiny. Snažil se být pozorný a v jednu chvíli mi řekl: Jeai kříto, že vám nemohu poskytnout skutečné pohostinství, protože nemám doma nic víc, než stěrnoucí ženu." Když to záblechla moje žena, přivedlo ji to do rozpáku. Při večeři u Freuda, téhož večera, jsem se pokoušel hovořit s Freudem a o jeho ženou o psychoanalýze a Freudevě činnosti, ale brzy jsem zjistil, že paní Freudová neví o tom, co Freud dělá, absolutně nic. Bylo zřejmé, že je mě nici velmi povrchní vztah."

"Když jsem se setkal i s mladší sestrou Freudovy ženy, byla přitažlivá, a nejenže věděla dost o psychoanalýze, ale i téma vše o tom, čím se Freud zabývá. Když jsem za několik dní navštívil Freudovu laboratoř, požádala mne, zda by si se mnou mohla promluvit. Velmi ji trápil její pomér s Freudem a cítila se provinile. Rozvíděl jsem se od ní, že je do ní Freud zmílen a že jejich přátelství je vskutku velmi intimní. Bylo to pro mne dokud jsem zjištění a jeliž nyní si vzpomínám na muka, která jsem tehdy prožival."

Následující rok, 1909, se Jung zúčastnil ve Vídni Prvního mezinárodního kongresu o psychoanalýze, a setkal se tam s většinou lidí, kteří v dalších letech uvedli psychoanalytické hnutí ve všeobecnou známost. Na jaře 1909 byl Jung znova ve Vídni, a při této příležitosti u Freuda - který byl starší o devatenáct let - důvěrně sdělil, že ho "akceptoval jako nejstaršího syna a učinil ho svým následníkem a korunním princem." Když se ho pak Jung zeptal jaký má názor na předtuchy o parapsychologii, odpověděl mu Freud stroze: "Je to nárost, ne myslí." "Ukázoval", konstatuje Jung, "v tak někých pozitivistických pojmech, že jsem se jen stěží mohl udržet, abych mu něco ostrého neřekl."

"Vši jsem zvláštní pocit", pokračuje Jung ve svém líčení první skuteč-

36.
né krise v jejich přátelství, "jako by moje hleva byla s rožhaveného
zeleza. Žhnoucí klenba. V této okamžiku seckal v knihovně vedle nás
hlásitý zvuk. Polekali jsme se, protože jsme měli strach, že se na nás
převrátí. Že k jsem Freudovi, že je to příklad t.zv.katalytického vařejší-
ho fenoménu."

"Ale ne", prohlásil. "To je úplný nesmysl."

"Rení", odpověděl jsem. "užíte se, pane profesore. A dokázali vám to
tím, že nyní predpovídám, že za malou chvíli se oave další rána....Než
jsem to stačil dopovědět, vyšla z knihovny další rána....Freud na mne jen
ohromeně zíral. Nevin, co mu tehdy probíhalo myslí nebo co změnil jeho
pohled, v každém případě mně od této události již taklik nedůvěroval a já
měl pocit, že mámu kříží a vypouští. Sen se mi poprvé postavil." /C.G.Jung:
Memories, Dreams, Reflections, New York, Pantheon Books, 1963, str.155-6/.

Stěží pak překvapi, že po takové ukázce šamanismu nově adoptovaného
"syna" utrpěl "otec" /se svou fixní ideou o Oidipovi/ při příští příle-
žitosti hysterický záchvat. Stalo se to téhož podzimu v Brémách, kde se
setkali, aby se našodili na cestu do Ameriky, kam byli oba pozváni od
Clark University k převzetí čestných doktorátů. Jung četl o tělech z doby
zelezné, konzervovaných v rabštejně, které byly nalezeny v Čechách výtečně
zachovalé. Doufal, že je spatří na vlastní oči, až se příležitostně dos-
tane na sever. Když o tom neustále sluvil, začalo te jít Freudovi na nervy. Několikrát se ho zeptal, proč se tím taklik zabývá, a když o tom Jung
u večeře opět zádal, Freud náhle omylem, protože pojal myšlenku, jak sám
pondělji vysvětlil, že si Jung papeže jeho smrt.

"Od samého počátku neží cesty", svěřil se Jung dr. Millinskému o po-
dělji let později, "jsme si nevzájem analysovali naše sny. Freud měl ně-
kolik sňů, které ho trápily. Byly o jeho milostném trojúhelníku - Freu-
dovi, ženě a sestře Zeny. Vábec nevěděl, že o jeho intimním vztahu k sestře
manželky něco ví. A tak, když mi vyprávěl sen, v kterém hrály obě ženy
důležitou úlohu, požádal jsem ho, aby mi něco řekl o svých osobních vztah-
cích k nim. Korce se na mne podíval a řekl: 'Mohl bych snažit vyprávět, ale
nemohu riskovat svou autoritu. Tím ovšem mé pokusy zabývat se jeho sny
mohly byt na tom lepší.

K další traumatické události došlo v roce 1910, v roce prvního kon-
gresu psychoanalytického sdružení, kde Freud navrhoval, aby se Jung stal
stálým presidentem a travl na tom i přes organizačnou oposici. "Máj mi-
ly Jung", tvrdil při této příležitosti, "mi sňul, že se nikdy nevzdá
seruální teorie. To je ze všeho to nejpodstatnější. Z ní si musíme vyt-
vořit dogma, nedobytnou baštu." Prohlásil to s velkým pohnutím, tónem
otce /jak tvrdí Jung/, který říká: "Musíš si slíbit jednu věc, drahý synu:
že budeš chodit každou neděli do kostela." Jung se překvapeně zeptal:
"Baštu? Proti čemu?" Freud odvětil: "Proti záplavě černého bahna..." Po
chvíli vánční dodal: "...okultismu."

"Nejprve ze všeho", komentuje Jung tuto episodu, "to byla slova 'ba-
šta' a 'dogma', která mne udivila, protože dogma, jednostranné vyznání
víry, se vytráví jen na tím účelem, aby byly jednou pro vše potlačeny
všechny pechybnosti. To však již nemělo co dělat s vědeckým soudem, ale
jen s kořen silou osobnosti."

"Dala to velká rána do srdece ~~xxix~~ našeho přátelství. Věděl jsem
nejistě, že již nemohu snášet takový přístup. To, co měl Freud na myslí okul-
tinsem, bylo vše, co filosofie a náboženství, včetně vymáhající se nové para-
psychologické vědy, ajistila o psyc. Mě se sexuální teorie sdíla právě tak
okultní a neprokázanou hypotézou jako mnoho jiných spekulativních náhledů.
Viděl jsem to tak, že vědecká pravda byla hypotézou, která mohla vyt v
daném okamžiku přim. Fend, ale nechtěl jsem potřebu jejího zachování po-
všechny časy jako článsku víry."

Vzájemná neslučitelnost osou myslí byla zřetelná, přesto však až do
příštího kongresu, který se konal v roce 1912 v Mnichově, a ne nám byl
Freud se svým Oidipovským mytem opět porazen, pokračovali ve společné
praci. Kdesi učerstil nover na Iknatona /pozn. prekl.:egyptský faraon a

37

náboženský reforátor, který zemřel r. 1388 př.n.l., snad tatočný s Amencem náboženstvem IV/ a naznačoval, že v důsledku svého negativního postoje k otci zničil kartuše na stěnách, a že tudíž v posadě jím vytvořeného náboženského náboženství se nelze komplex z otce. Jung, rozchádavý takovou řečí, odpovídá, že Ikhneston cítil památku svého otce a že jeho dědictví bylo namířeno proti Ježíšovi Bohu smysla: jiní faraoni nahradili Ježíše svými otcůmi svými vlastními, cítí, že k tomu mají právo, jelikož se pokládali za inkarnace tehoto boha a přesto tím nevytvorili nové náboženství.... Když slyšel Freud tato slova, spadl ze svého křesla v odlobách.

Neži se domnívají, že rozcítí vzájemného přátelství těchto dvou mužů způsobilo Jungovo vydání zcela ne-Freudovské práce "Symboly transformace". Jung sám si to však nemyslel, i když kniha jistě sehrála svoji úlohu. "Fidál v mé prací jen jedinec věc", řekl Jung při rozhovoru s dr. Billinským, "odporování otci, mě přával otce zničit. Když jsem se pokoušel vyjádřit svůj názor na libido, zaujmul ke mně odmítavý přístup, neplněný horizont." Jung však řekl ještě dalej: "Velmi důležitým faktorem při mém rozchodu s Freudem bylo to, že jsem věděl o jeho milostné trojúhelníku. A neví jsem nemohl souhlasit s tím, že si cenil autority víc než pravdy."

Svoji rozchádající práci, která je rozdělena, "Symboly transformace", začal Jung psát v roce 1909, v téži roce, kdy podnikl cestu do Ameriky. Začal se právě zabývat mytologií a neži jinými silami narazil i na práci Friederica Creuzera "Symbolik und Mythologie der alten Völker 1810-73", která, jak se vyjádřil, ho "zepálila". Pracoval jako řílený, prošel celé hory mytologických materiálů, pročetl gnostické autory a skončil v totálním zkotku; prošel pak k řadě fantasií jisté slečny Millerové z New Yorku, vydaných jeho přítelem Theodorem Flournoyem, Jenož si však, v arenivéchu psychologie, ukončitě byl zasažen mytologickým charakterem fantasií a zjistil, že mají na myšlenky, které v sobě nesprávně, děsínek jako katalyzátor. Začal hned psát a později prohlásil o kompozici této základní práce své životní dráhy: "Až te výslech všechn těch psychologických obsahů, které nemohly najít žádny volný prostor, žádny prostor k vývoji v omezení atmosféry freudovské psychologie a jejího daského rozhledu." "Psal jsem velkou rychlostí uprostřed stolu a tlaků mě lekofské preze, bez ohledu na čas či metodu. Spěšně jsem stlídal své mateřské sily dehronady, tak jak mi přicnášely do ruky. mě myšlenky nedaly možnost dozrát. Vysílo to na mne jako levica, již nešlo zastavit." Egyptské, babylonské, hindské, klasické, gnostické, germánské materiály i materiály amerických indiánů se kupily v chomáči kolem fantasií moderní američanky, nacházející se na pokraji schizofrenického zhroucení. A Jungovy skubance s této práce zcela proměnily jeho názory na výklad psychologických symbolů.

"Jevna jsem dokončil rukopis", říká, "když mne napadlo, co to vlastně znamená žít s mytem, a co to znamená žít bez něj. Mýtus, říká jeden církevní otec, je to, čemu věří filosofie a vědu každý člověk, který se domnívá, že může žít bez mytu, nebo mne něj, je vyjímkou. Je výkoreňný, nemá žádné opravdové spojení s minulostí či s životy předků, které v sobě nosí, ani se současnému lidéckou společností. Hračka, jíž je rozum, nikdy neuchopí jeho životní síly. Může ho jen přiležitostně třídit v žaludku, protože tento orgán má sklon svého odmítat produkty rozumu jako nestravitelné. Páčna není dnešního pohledu; její zrod se táhne na miliony let dozadu. Individuální vědomí je jen sesonním květem a plodem, které pochází z trvalého oddělku pod zemi a bylo by v lepším rozumění součástí s pravdou, kdybycous existenci tohoto oddělku zařnovali do svých propođtů. Podstatou korenů je matkou všeho."

Tato radikální změna terénu od subjektivního a osobního, v podstatě biografického přístupu k výkladu symbolismu psychické k větší, kulturně historické, mytologické orientaci se stala pro Jungovu filosofii charakteristickou. Ptal se sám sebe: "Jakým mytem žijeme?" a zjistil, že neví. "Připadalo mi přirozené poznat svůj mytus a začal jsem to pokládat za dhol všech dkolů. Míhal jsem si sám

pro sebe, že bych nemohl léčit své pacienty, brát v dnu osobní fakto-
ry, přirovnávat se k ním, což je pro značet jiné osoby nezbytné, kdy-
systa si jej nevěděnouval. značel jsem se prostě dozvědět jaký nevědomý
nebo předvídaný myšlenský svět mne utvářel, z jakého oddílku jsem vyrážil. Toto
rozhodnutí nělo za následek, že jsem věnoval mnoho let svého života
výzkumu subjektivních obsahů, které jsou produkty nevědomých procesů,
a vypracování metod, které nám umožní, či alespoň povrchovou prozkoumat
nevědomé projevy."

Ke čtení stručné, podstatnými výsledky této základní práce Jungovy
životní dráhy bylo zprvé poznání, že jelikož archetypy neboli normy my-
tí jsou společné všem lidem, neprojevují se pouze v místních společens-
kých podmínkách ani v u jokém osamoceném individuálním prožitku, ale pr-
tí k obecným lidským potřebám, instinktům a potenciálu, za druhé, že v
tradicích kteréhokoli národa poskytnou místní podmínky takovou míru
predstavivosti, že se archetypální téma stávají podpírnými myšty kultu-
ry, za třetí, že odpovídají se způsob života a myšlení individua nato-
lik od norem druhu, že v sledku je patologický stav nerovnováhy, neu-
rovnosti nebo psychózy, objeví se sny a fantazie, které se podobají freg-
mentům myšlenských, a za čtvrté, že takové sny lze nejlépe vyložit nikoli zpět-
ními odkazy na potlačené infantilní vzpomínky /omezení na autobiografii/, ale vnitřním srovnáním s podobnými myticky myšticemi útvary /rozšíření na mytolo-
gi/, takže narušený jedinec se může naučit vidět sám sebe odosebnění
v zrcadle lidského ducha a objevit pomocí analogie cestu k čirému
vlastnímu naplnění. Sny, podle Jungs, jsou přirozenou reakcí na sanofí-
zený psychický systém, a jako takový vede vpřed k vyššímu, potenciál-
nímu zdraví, nejen tedy zpět k minulým krisím. Postoj nevědomí vyrovnat-
vá vědomí, a jeho vytvory, sny a fantazie nemají jen napravnou, ale i
perspektivní úlohu, a jsou-li správně vykládány, nabízejí klíč k těm
funkcím a archetypům psychickým, které se v daném okamžiku dostávají na
povrch, aby byly poznány.

dokončení přílohy

Nalehnává sdělení

Žádné strachy, cratři moji, my na tu nesartelnost jednou přijdem!

Nebezpečí tomu, kdo může říci "když", "než" a "potom"! Motosu ho potkat zlé
věci nebo se cítit svíjet v bolestech: jakmile je schopen vypravovat
události v pořadí, jak se udály v čase, je mu tak dobré, jakoby mu
slunce svítilo na záluzeck.

R. Husil

Nalehnává sdělení

Oseonest je jen současn břemen, jež nesem.

Kategorie dobrovolného a vnučeného, prospěšného a škodlivého a jiné
invalidní pomůcky, které jsme si vytvořili, jsou příliš nemotorné
pasti, než aby v nicha něco uvízlo. Člověk, po kterém toužíme, je na
te příliš plachý.

